



Chřipková onemocnění
opět začínají hrozit

Praha (ČTK) - Podle
Jana Kavaně ze Státního zdra-
votného ústavu začala opě-
tí přibývat onemocnění chřipkou.
V loňském roce bylo v Česku
přihlášeno 100 000 obyva-
tel hlášených onemocnění.
dů, u dětí do 14 let kolem
3000 případů. Nejvíce posti-
ženými okresy jsou Mladá Bo-
leš, Liberec, Znojmo, Brno-ve-
stec, Sázavou, Bruntál, Prostějov, Uherské Hradiště,
Hodonín, Brno-venkovsko a Os-
lava.

Kábul - Šest milio-
nů na hranici mezi
bez střechy nad h-
lázou, mohli
an s humani-
tární pomocí.
Programu (W-
již zima nastá-
s potravinár-
sena na
it obživa
Org
(FAC)
náleží
v up-
mu sv-
úcty
války
pře-
po-
lionu

V konečném důsledku se však současná
krize může pro hladovějící Afghánce uká-
zat přece jen prospěšnou. Na rozdíl od
SSR, který v roce 1989 ponechal zemi sv-
adu, slíbily USA "podílet se na pov-
stání země". Jakkoli vágně sv-
ly, Američané se budou n-
s tím, jak nakrmit milio-
LUBOMÍR HEG

a tudíž zastara-
tak Putin jsou
se lehce před-
padné ruské
něco zapl-
části ruské
injekcemi
romadněh
PAVEL P

Na I
PRAHA
23,5 km ve
rý krátce př-
čtyři osobní vo-
přívěs. Jak P
mluvčí středoc
Budská, zraně

chaos a
kteří si nepřáli, ab-
Severní aliance vs-
Kábulu před uzavřením
kých dohod.
Jednoho srpnového
roku 1992 například ost-
li bojovníci generála Hekma-
ra město 600 raketami a vyro-
návali si úcty s tádžickým gene-
rálem Masúdem.
A tak mnozí nenávidí Sever-
ní alianci a mnozí jiní nenávidí
ustupující Taliban, který do
města vnesl středověké pomě-
ry, zákazy a tvrdou diskrimina-
ci žen.
"Opozice jsou teroristé, i
když tak nazývají Taliban,"
říká obyvatel Kábulu. "A navíc
straní Američanům," dodává.

Ze korupci

Kravan
o kořenech terorismu

New York (ČTK) - Ministr za
hraničí Jan Kavaně včera v pro-
vu k Valnému shromáždění O-
zdůraznil, že terorismus vy-
z dlouhodobých konfliktů,
zinárodních společností, ze-
OSN, by mělo proto věnov-
ší pozornost jejich řešení
v regionech.

ČLOVĚK
V OHROŽENÍ?

Toulaví psi
zabíjeli

Bukurešť (ČTK) - Sm-
toulavých psů usmrtila 62le-
muže ve vesnici poblíž ru-
ského hlavního města Buku-
ř. Šokovaní obyvatelé vesnice
netu, kteří objevili důcho-
tělo, uvedli, že jejich vesn-
stala útočištěm nechtěný-
střední třídy, kteří potulují
Bukurešťský starosta se
dl vyčistit ulice města od
toulavých psů, a t-

Stejně to nemá cenu...	2
Rodiče v ohrožení	3
Už nejsem sám...	4
Manželství třetího tisíciletí?	5
Má život i duchovní rozměr?	7
Falešný potlesk	9
Zničený život na řetězu	10
Čas křížovatek	11
Svetr naruby	14
Šťastný domov	19
Povídá se, povídá	20
Na úsvitu dějin	22
Když umíš „nepočítat“...	24
Nevšední dobrodružství	27
Kde byl Bůh?	29
Terorismus...	31

Znamení doby – křesťanský pohled na svět

Ročník 33, číslo 2/2001. Vydává a objednávký přijímá Advent-Orion spol. s r. o., vydavatelství, Roztocká 5, 160 00 Praha 6-Sedlec, tel.: objednávký 33 32 16 21, fax 33 32 37 41, mobil: 0603/ 55 36 28, e-mail: expedice@adventorion.cz. Šéfredaktor Marek Škrla. Tiskne Alfaprint Martin, SR. Vychází dvakrát ročně. Cena jednoho výtisku 12 Kč. Nevyžádané příspěvky se nevracejí. Registrační značka MK ČR F 5077. ISSN 0231-6439. Podávání novinových zásilek povoleno Ředitelstvím pošt Praha čj. nov. 5094/95 ze dne 3. 2. 1995. Foto na titulní straně F. Podsedník, na straně 3, 6 a 10 Petr Šnědar, ostatní archiv redakce. Toto číslo vychází 1. prosince 2001.

STEJNĚ TO NEMÁ CENU...

Spěchal jsem ztichlými ulicemi na poštu. Lidé jsou v zaměstnání a děti ve škole. Najednou zaslechnu nařikání nějakého psa. Nemám čas, ale kvílení zvířete mi nedá – co když se někde zachytil a potřebuje jen osvobodit. Jdu po zvuku. A už to vidím. Nejsem cholerik, ale jsou věci, které mě dokážou naštvat. Pod lavičkou se choulilo malé štěně a jeho pán ho hlava nehlava mlátil nějakým vodítkem. Přiběhl jsem k lavičce a zachytil jsem kožené vodítko. Můj protivník si mě nepřátelsky změřil a uznal, že bude lepší vyjednávat. „Proč ho mlátíš?“ „Co je vám do toho! To je můj pes, můžu ho třeba zabít.“ Asi desetiletý kluk se nehodlal jen tak vzdát. Hladina adrenalinu v mé krvi utěšeně stoupala, ale nakonec jsem kluka pustil a on se rozpráhl k další ráně. Já taky. Vše bylo dílem zlomku vteřiny. Dítě nechalo psa a se zkušeností profesionálního rváče nastavilo ruce k vykrytí rány. „Klidně mě prašti, já si stejně budu dělat, co chci...“ Situace se stala komickou. Člověk proti človíčkovi. Devadesát proti dvaceti kilogramům. Ruka mi klesla a já se na něj usmál. Dítě bylo zmatené a nedůvěřivě čekalo jinou formu útoku. „Dáš si žvýkačku?“ Válka byla zažehnána. Sedli jsme si na lavičku a já jsem odepsal několik úkolů z nabitého dopoledne. „Proč nejsi ve škole?“ „Ále, stojí to tam za „nic“ a stejně to nemá cenu, uča mi dá zase poznámku a doma bude „problém“. „Proč mlátíš toho psa?“ „Protože nechce poslouchat. Chci, aby sednul, ale on nechce poslechnout, tak mu to musím natlouct do palice.“ Desetiletý kluk žvýkal a moudře opakoval fráze o výchově svého psa – neposlušchat, natlouci do palice, vymlátit z hlavy atd. Že by to už někde slyšel...?

„Půjčíš mi ho na chvíli? Já ti ukázu, jak ho můžeš cvičit, chceš?“ „Ale jo, jenže von je fakt úplně blbej.“ Chvilku jsem hladil vystrašené štěně. Když se uklidnilo, vzal jsem ho a dal mu kousek rohlíku z ranního nákupu. Asi po půl hodině mého snažení velice bystré štěně pochopilo, že za zvukem „sedni“ se skrývá kousek měkkého rohlíku. Klučina uznale pokýval hlavou a vzal si štěně zpátky. Pomalu jsem se zvedl. „Už musím jít, uvidíš, že ho takhle v pohodě všechno naučíš a vůbec ho nemusíš mlátit.“ Život není televize a má pramálo šťastných konců. Za pár týdnů jsem klučinu potkal, ale bez psa. Zamával na mě: „Říkal jsem, že to nemá cenu, fotr mi ho vyhodil a on utekl, tak jsem zase sám...“

Dvojčata v New Yorku, Afghánistán, Střední východ, antrax a kluk bez štěněte a bez budoucnosti. Realita dnů dnešních, minulých a žel pravděpodobně i budoucích. Jenže ten hlavní problém je někde jinde. Války, katastrofy a bída byly odjakživa, ale dnes je k tomu všemu přidávána věta: „...to stejně nemá cenu řešit...“ Jakoby se nám kromě ekonomiky globalizovaly i naše problémy a jejich míra přesáhla nějakou neviditelnou hranici víry člověka v sebe a své možnosti. Lidé rezignovali na budoucnost a soustředili se plně na využití přítomnosti.

Už nepočítáme s našimi dětmi, snažíme se jen přežít současnost. Nemáme prostředky ve státním rozpočtu? Půjčíme si je z budoucnosti. Potřebujeme dřevo? Vy-kácíme další část lesů, jenže bez sázení stromků. Potřebujeme se zbavit nějakého toxického odpadu? Tak ho někam uložíme. Že to bude za dvacet let neřešitelný problém? Hlavně, že přežijeme dnešek. Máme málo času na práci a zábavu? Tak ho vezmeme našim rodinám a dětem. Víme, že je to špatně a že se to promítne do budoucnosti, ale hlavně, že se nám daří teď, dnes. Jenže...

Většinu věcí lze nějak napravit. Ale rodinu a děti? To jsou nenávratné ztráty, které musíme tvrdě zaplatit. Dnes osamělé dítě ze vzteku bije psa, za pár let bude terorizovat celé okolí. Rozvrácená rodina jen těžko vychová člověka, který je schopen vytvářet svou dobrou rodinu.

Přes to všechno to MÁ CENU. Má cenu se alespoň pokusit myslet na budoucnost a žít alespoň trochu zodpovědně. Přestože většina věcí, které se dějí kolem nás, hovoří proti takovému stylu života, je třeba si uvědomit, že život na dluh má jeden „drobný“ problém – dluhy se musí platit...

Čas, který dám rodině, dětem, životnímu prostředí – zkrátka hodnotám, které se promítají do budoucnosti, nejenže není ztracený, ale dokonce je to nejlepší investice vůbec.

Nedávno mě před školou pozdravil sám od sebe asi desetiletý kluk, byl mi nějak povědomý...

MAREK ŠKRLA

RODIČE V OHROŽENÍ

Většině rodičů záleží na tom, aby jejich děti byly dobře připraveny pro život. Ale jak to udělat? Jak to vypadá s dospívajícími dětmi v dnešní době? Bude výchova dětí na začátku třetího tisíciletí těžší než dosud? Podívejme se kolem sebe. Není sice možné podle několika případů posuzovat všechny rodiny, ale možná, že tento příběh docela dobře ilustruje určitý společný jmenovatel mnoha dalších.

V jedné rodině žije otec, matka a dva dospívající synové. Nevidí se často. Matka chodí do zaměstnání a ještě aktivně pracuje v několika spolcích, otec má poměrně náročné zaměstnání a navíc se věnuje svým zálibám, takže na jejich dospívající syny moc času nezbyvá. Rodiče však žijí v klidu, protože jejich synové jsou nejen dobře vychovaní, ale sami se také snaží zvládat školu i spoustu zájmových kroužků. Jiní mladí se v noci flákají po hospodách, ale tyto děti jsou vždy včas doma. Prostě dobrá výchova se pozná, dodal by otec rodiny. Jak nazvat ten stav, kdy rodiče žijí v blahé nevědomosti a netuší, že za pár hodin bude všechno jinak?

Jednou v noci u nich někdo vytrvale zvonil. Když otec otevřel, stáli proti němu dva policisté.

„Máte patnáctiletého syna?“ ptal se jeden z nich.

„Ano, mám,“ koktal rozespalý otec.

„Je doma?“

„Ano, spí ve svém pokoji.“

„Rádi bychom s ním mluvili.“

„Proč? Provedl snad něco špatného?“

„Ano, je v podezření, že se dopustil krádeže.“

„Krádeže?“ volala podrážděně matka, která mezitím přišla z ložnice. „To musí být omyl! Jste jistě na špatné adrese. Vždyť náš Jirka by nikdy nic takového neudělal. Každý večer je přece doma.“

„Jak víte, že je doma?“

„Zakázali jsme Jirkovi i Karlovi večer někam chodit. Však ho můžeme zavolat a promluvit si s ním.“

Matka se otočila a šla pro chlapce do jeho pokoje. „Je pryč!“ volala zděšeně, když otevřela dveře a uviděla prázdnou postel. Jak mohl její syn něco takového udělat? Vždyť ho tak „dobře“ vychovávala.

Policisté odjeli s tím, aby si rodiče ráno vyzvedli syna na stanici, kde je s ostatními kamarády, kteří byli dopadeni při loupeži. Je pochopitelné, že rodiče té noci již nespali.

Těch několik hodin do rána, to byla pro ně mučivá věčnost. Jak se jen něco takového mohlo stát?

Když se ráno se synem setkali, ptali se: „Co jsi to, Jirko, udělal?“

„Už mě to otravovalo, že jste pořád pryč. Kluci chtěli, ať jdu s nimi, a tak jsem šel, když jste nebyli doma. Já jsem nechtěl krást. Udělali jsme to jen tak z legrace.“

Rodiče, kteří mají dojem, že dětem stačí zabezpečit jídlo, šaty a školu, žijí skutečně ve velkém ohrožení...

Jeden z pracovníků výzkumu zločinnosti prohlásil: „Studoval jsem stovky trestných činů a zločinů. Ve většině případů je úpadek charakteru a nakonec i trestná činnost zaviněna nedostatečným vlivem a vedením domova.“

Když měl můj chlapec asi šestnáct roků, způsobil mi veliké starosti. Ztratil zájem o učení, začal kouřit, našel si špatné kamarády, začínal chodit pozdě domů a zdálo se mi, že podléhá všem zhoubným vlivům, kterými trpí dnešní mládež. Ujišťoval mne sice, že se polepší, ale nešlo mu to. A to byl, jak se říká, z věřící rodiny. Naše snaha o jeho polepšení nevycházela. Mohu říci jenom svou osobní zkušenost. Byli jsme oba rodiče věřící, proto jsme se obrátili o pomoc k tomu, kdo zná lidské srdce a všechno lidské myšlení – k našemu Stvořiteli, k Pánu Ježíši. Nepřestávali jsme prosit o pomoc každý den. Není důležité, co všechno se stalo, ale za nějaký čas se změnil. Hodně mu pomohl kolektiv věřících přátel, stejně starých jako on. Ale stačí tak málo, aby mladý člověk ztratil cestu k životu.

Když se mladý člověk dostává do slepé uličky zla, musí mu někdo podat pomocnou ruku, aby sám sebe nezničil.

KAREL ŠPINAR



UŽ NEJSEM SÁM... ...MÁM SVÉ POKÉMONY

Nějak podobně zněla věta jednoho dítěte, které přebíralo obrázky různobarevných příšerek. Myslím, že se trefilo do černého. Oblíbenost nového seriálu rozhodně není dána jeho barevností, ale něčím docela jiným. Do dětské prázdnoty a opuštěnosti vstoupili noví „přátelé“. Jsou milí, vždy po ruce a vůbec nejsou nudní. Roztomilá žlutá příšerka „Pikachu“ většinou obejmě svého pána a dává najevo, jak ho má ráda. Navíc Pokémoni nic nezakazují a mají vždy dost času. Mají prostě všechno, čeho se dnešním dítětem tak zoufale nedostává.

Barevné postavičky vtrhly do životů našich dětí a mnohým z nich udělaly v životě pěkný zmatek. Zpočátku jsme si mnozí mysleli, že jde jen o jeden z mnoha pokusů jak vytáhnout z kapes rodičů další peníze za nějakou skupinovou hru. Podívali jsme se na kousek seriálu, kde ve zdánlivě primitivním ději vystupovaly nějaké podivné postavičky. No co, byla tady panenka Barbie, přišli Pokémoni. Jenže seriál běží a zájem dětí rozhodně neupadá, spíše naopak. Je to jenom šikovný marketingový tah skvělých obchodníků, nebo tady jde o něco víc?

Vy, kteří nemáte děti, možná mávnete rukou, ale mnoho učitelů a vychovatelů dobře ví, že celá věc je trochu složitější.

Děti v širokém věkovém rozpětí, od mateřské školky až po gymnázium, tráví celé hodiny nad svými Pokémony a pomalu se noří do virtuálního světa, který má svá vlastní pravidla nabídky, ale hlavně má požadavky. Budoucí dospělý člověk sice neumí vyjmenovaná slova po V, ale perfektně ovládá přes dvě stě jmen malých monster, včetně jejich vlastností a použití. Je to zajímavé? To určitě.

Psychologové se postupně ozývají s upozorněním, že Pokémoni nejsou tak docela nevinná zábava. První děti se v jejich ordinacích zpovídají ze své závislosti na těchto virtuálních „kamarádech“. Objevují se první ublížení na zdraví. V Japon-

sku, kolébce této mánie, je seriál zakázán. Následuje zákaz v Turecku, kde se vlivu Pokémonů připisují sebevraždy dvou dětí. Některé školy ve Spojených státech amerických zakazují přinášet tuto hru do školy, protože děti se místo vyučování věnovaly Pokémonům. Při pokusu je nějak omezit reagovaly nezvyklou agresivitou.

Takže se nám doma objevují monstříčka, která jsou všechno jiné, jenom ne neškodné hračky. Jejich jméno Pokémon je zkratkou dvou anglických slov pocket a monster, což by šlo přeložit jako kapesní monstrum nebo příšerka do kapsy. Kreslený seriál se usídlil i na českých obrazovkách. V nedělních ranních hodinách, kdy někteří rodiče využívají možnosti se trochu prospat, usedají statisíce dětí před obrazovky a sledují své hrdiny, kteří je pomalu vtahují do hry. Pokémon není na první pohled nijak odpudivý, celý seriál je velice hezky zpracovaný, žádné potoky krve. Naopak, hraje se fair play, bojuje se proti zlu, soutěží se, hrdinové si navzájem pomáhají. Snad proto tolik lidí jen mávně rukou.

Jenže věc má několik háčeků. Při pozornějším sledování zjistíte, že autoři nepracují s klasickým pohádkovým motivem, ale postupně vtahují děti aktivně do hry, kde platí určitá pravidla a zákony. Pokémoni mají svá jména, svou sílu, kterou používají k boji. Svou duchovní sílu nabízejí také svému pánovi – dítěti, které ho získalo. Máte-li patřičného Pokémona, můžete bojovat s těmi, kteří se vám nelíbí. Pokémon vám dává svou sílu. Chcete-li



více síly, musíte získat další Pokémony. Chcete-li další Pokémony, musíte respektovat pravidla hry a také platit. Nic není zadarmo. Dítě začíná sbírat karty, sleduje každý díl seriálu. Pak šetří na kapesní hru s Pokémony, aby je mohlo mít stále u sebe. V jeho slovníku se čím dál tím více objevují podivná jména a dítě se pomalu potápí do jakéhosi virtuálního světa. Je často agresivní, když se pokusíte ho z něj vyrušit. Rady seriálových hrdinů najednou začínají být pro jeho chování určující a ono pomalu přebírá normy tohoto zvláštního světa. Člověk si musí přinejmenším připustit myšlenku – není svět Pokémonů až nápadně podobný různým duchovním systémům, které zcela nepokrytě hovoří o ovládnutí člověka různými duchovními silami? Nepracuje se se stejnými termíny a pravidly?

Rozhodně není mým záměrem demonizovat tento problém, ale zkuste jen tak cvičně svému robátku vypnout televizi uprostřed Pokémonů. Odejde v klidu do vedlejšího pokoje? Pak máte pravdu – zbytečně to zveličuji. Ztropí vám hysterický výstup? Pak věřte, že vaše dítě není tak docela v bezpečí. Když vynechám všechny ostatní vlivy, pak jeden rozhodně stojí za zvážení. Je to závislost. Dítě získává svou virtuální drogu, která ho naplňuje příjemným pocitem. Jenže časem chce víc a největší problém je v tom, když se má vrátit ze svého virtuálního světa do toho normálního. Není tak barevný ani tak zajímavý a hlavně – chybí v něm Pokémoni. Najednou musíte psát úkoly, nedaří se vám, napadají vás spolužáci, moc byste chtěli to nějak vyřešit, ale rodiče mají tak málo času a vy nemáte nikoho, kdo by vám pomohl s vašim trápením. Je divné, že se děti tak rády vrací do světa iluzí a „dobrých“ příšerek? Je moc divné, že některé napadne hrozná myšlenka už v tomto světě zůstat navždy?

„Pohádka“ o Pokémonech není tak nevinná a má už své první oběti. Není třeba podlehnout nějaké hysterii, ale čas, který věnujeme svým dětem, rozhodně není ztracený. Pokémony nevytěsníme z našich domovů zákazy a hlubokomyslným plácáním o jejich škodlivosti.

V Bibli je jeden velice zajímavý moment, kdy Ježíš vysvětluje, že špatné věci nelze odstranit z duše člověka jejich likvidací, ale je třeba naplnit srdce člověka dobrými věcmi. A tak místo založení organizace pro boj proti Pokémonům zkusme dětem nabídnout přátelství a porozumění, které hledají. Možná, že barevné obludky samy nechají za skly televizních přijímačů.

ZPRACOVAL MAREK ŠKRLA

MANŽELSTVÍ TŘETÍHO TISÍCILETÍ?

Svět, ve kterém žijeme, se rychle mění. Kromě převratných změn v oblasti techniky se mění i společnost kolem nás. Některé zdánlivě nepohyblivé zásady a zvyklosti zmizely v nenávratnu, o dalších se diskutuje a nové systémy společenských norem nahrazují původní. Mnoho lidí se ptá, jestli vůbec existuje něco stálého, nějaké principy, které by dávaly lidské společnosti alespoň nějaké hranice. Zdá se, že zpochybnit je možné úplně všechno.

Stranou nezůstala ani zdánlivě pevná instituce manželství a rodiny. Namísto původního svazku, uzavřeného mužem a ženou před Bohem, existuje dnes mnoho „alternativ“ manželství. Psychologové nás informují o tom, že rodina dnes představuje jednu z nejvíce problémových

oblastí. Vyznačuje se napětím, nejistotou, nedostatkem bezpečí a neustálou hrozbou rozchodu. Většina lidí snad ani nevěří, že může existovat nějaký šťastný domov. Mnoho mladých lidí je zklamáno příkladem předcházející generace, a tak manželství odmítají jako svazek,



který ztratil jakýkoliv smysl. Rostoucí diskuse nad zákony o registrovaném partnerství osob stejného pohlaví celý problém ještě více komplikuje. Jaké tedy bude manželství třetího tisíciletí? A bude vůbec?

Nevíme, jaké bude, ale alespoň malé zamýšlení nad tím, jaké by mohlo být. Navzdory deprimujícím statistikám jsou stále

pak přišly těžkosti, bolesti, utrpení, někdy udělal své i každodenní stereotyp. Teď jsou zbaveni všech iluzí. Přišlo rozčarování. Ještě se nerozhodli pro rozvod, ale jejich vztah je v hluboké krizi. Dva lidé spolu začali žít, ale objevili mnoho rozporů mezi svými představami a realitou. Někteří spolu žijí v manželství, ale oddě-

tím získal, ale proto, abych udělal někomu radost. To není vzájemný obchod s neustálým počítáním, kdo vydělal a kdo prodělal. Manželství je vzájemná a vědomá oběť. Dávám se svému partnerovi, svým dětem. Nedělám to pro jejich vděk a opětovanou lásku, ale proto, že chci, aby se měly dobře a jejich život byl co nejkvalitnější.

Takový systém pro manželství vymyslel Stvořitel člověka – Bůh. Je to dokonale domyšlené. Dva lidé splynou v jedno a žijí jeden pro druhého. Nikdo nesmí podlehnout pokušení ze vzájemného vztahu vytěžit cokoli navíc. A tady je problém – člověk má v hlavě nějaký zkrat. Chce mít víc než ten druhý. Všude: v zaměstnání, v zábavě, v majetku – a zcela přirozeně to přenáší i do manželství.

Tak se vzájemný vztah dávající lásky postupně transformuje na obyčejný kšeft. Všechno nějak klapne, máš-li čím platit. Pokud z jakýchkoliv důvodů tvá aktiva klesnou, jsi odepsán. Proto se zdá lidem instituce manželství nějak zastaralá. Zdá se jim, že je činí příliš zranitelnými. Tak volí různé zdánlivě bezpečnější alternativy společného života.

Řešení? Existuje vůbec? Snad ano – nazývejme ho: návrat ke kořenům. Je těžký a riskantní. Každý riskuje, že bude zklaman a zraněn. Snad jedinou zárukou může být zase jen tvůrce manželství – Bůh. Manželství musí být založeno na každodenním aktivním budování vzájemných vztahů. Oba partneři důvěřují Bohu, že On má plán pro jejich život. Zavazují se nejen sobě navzájem, ale také Bohu, který má v jejich manželství první místo. Součástí jejich každodenního života je upřímné hledání Boha. To je určitý pevný bod, na kterém se dá zakotvit šťastné manželství.

Je třeba si uvědomit, že jsme hříšní, že jsme všichni porušili Boží zákony a jsme ztraceni, jestli nepřijmeme Ježíše Krista jako svého zachránce. Přijmeme-li však Ježíše jako „generálního ředitele“ svého manželství, potom se může uskutečnit „zázrak“. Ježíš umí zachránit i domov, který je zdánlivě v troskách. Neslibuje žádnou snadnou cestu, ale rozhodně to stojí za to. Bůh umí a chce proměňovat naše domovy v místa pokoje a vzájemné úcty a lásky. Potřebujeme to my všichni, naše děti i celá společnost. Proto pozvěme Ježíše do svého života, poprosme jej o odpuštění. Zaujme-li první místo v našem manželství, bude toto manželství šťastné.

Je to jediná možnost, aby mohlo existovat skutečné manželství i ve třetím tisíciletí...

K. ŠPINAR A M. ŠKRLA



ještě tisíce manželství a rodin, které zůstávají nenarušené. V takové dobré rodině najdete vztahy, které jsou založeny na úctě, respektu, soucitu, pochopení a obětavosti. Tito lidé žijí ve stejně složitém světě jako všichni ostatní, a přesto jejich manželství funguje a dává jejich životům další rozměr.

Mnozí se dnes ptají: Proč vstupovat do manželství? Jsou to především mladí lidé, kteří touží po pevném partnerském vztahu a těší se na manželství. Zajímají se o počet rozvodů a zjišťují, že šťastnějším dojmem působí ti, kteří do manželství nevstoupili. Proto se ptají: Existuje vůbec harmonické manželství, které má reálnou naději přežít všechny nástrahy současného světa?

A co ti ostatní? Čím dál víc potkáváme lidi, kteří nežijí v manželském svazku, kteří do něj nikdy nevstoupili nebo jsou rozvedeni či ovdovělí a další, kteří žádný pevný vztah ani nehledají. Stoupá počet lidí, kteří žijí sami, a také počet těch, kteří sami vychovávají děti. Jsou i jiné páry. Žili kdysi v manželství, které bylo rozvedeno. Mnozí z nich si kladou vážnou otázku: „Kde je chyba? Je v nás? Nečekáme od svých partnerů příliš mnoho?“

Potkáváme také lidi zklamané. Zpočátku sice prožívali v manželství radost, ale

leně. Formálně jsou již roky manželé, ale ve skutečnosti jsou to dva jednotlivci. Používají stejný byt, někdy se setkají u jídla, ale to je také všechno. Jejich manželství se rozpadlo. Zůstávají spolu jen kvůli majetku či „společenské potřebnosti“.

Existují však také skutečně šťastná manželství. Jsou pro to nějaké směrnice nebo záruky? Stačí, když oba partneři mají společné záliby? Nebo je zárukou šťastného manželství dostatek peněz a skvěle zařízený byt? Je důležité vzdělání? Nebo postačí, když oba manželé patří do stejné nebo alespoň do nějaké církve? Tak jednoduché to určitě nebude.

Na šťastné manželství určitě není žádný jednoduchý recept. Naopak, je třeba přijmout myšlenku, že chceme-li něco dobrého získat, je třeba nejprve něco investovat. Mnoho lidí si však za tímto pojmem představí určitý obchod – něco chci, pak musím něco dát. Žel, že už jen pár kroků a narazíme na termín zisk – musím na tom přece něco vydělat. Dám, ale musím něco podobného získat. Pěkná myšlenka při uzavírání obchodu, ale začátek konce každého, byť krásného vztahu. Manželství není obchod, ale vztah vzájemného obdávání se. Chci něco dát, ne proto, abych

MÁ ŽIVOT I DUCHOVNÍ ROZMĚR?

Zdánlivě filozofická otázka, ale realita dneška ji klade se zcela novou naléhavostí. Stačí například zabloudit do některého z obřích supermarketů a chvíli pozorovat hemžení nakupujících lidiček. Nákupní koše se postupně plní věcmi. Většina z nich není ani důležitá, ani potřebná; mnohé nejsou ani hezké, některé ani praktické. Proč tedy? Proč tady pobíhají tisíce lidí, aby hromadili věci, které z větší části ani nepotřebují, a podle unavených tváří je to nenaplňuje ani zvláštním potěšením? Navíc tento životní styl poznamenává celou společnost všeobecným úpadkem duchovních hodnot.

Náš svět začíná ovládat narůstající agresivita a princip chování, který zásadně preferuje osobní prospěch před prospěchem společnosti.

Řešení těchto problémů není rozhodně věc jednoduchá a sama o sobě by stála za hlubší úvahu. Zkusme ale odpovědět otázkou – není toto lidské pobíhání, získávání věcí a agresivita jen slabou „náplastí“ na prázdnotu lidské duše? Nechtějí lidé odchovaní a živení filozofií hmoty přece jen něco víc?

Zaujala mne věta: „Pochopí náš národ, že život má i duchovní rozměr?“

Slyšel jsem ji od člověka, který mnoho let pracuje na různých projektech, které si kladou především za cíl oslovit moderního člověka a nabídnout mu možnost seznámit se srozumitelným způsobem s poselstvím Bible a křesťanstvím. Kromě vydavatelské činnosti se pokusil spolu s mnoha dalšími oslovit zvláštním způsobem i širší okruh lidí, a to především těch mladých. Požádal jsem o rozhovor Jiřího Drejnara – představitele Mezinárodní biblické společnosti (IBS) v České republice. V čele IBS působí již více jak deset let; v posledních dvou letech se však často objevuje při různých příležitostech také jako zástupce Etického fóra.

Čtenáře bude určitě zajímat, co je Etické fórum a jaké má poslání.

Etické fórum vzniklo v roce 1999 a je registrováno jako občanské sdružení. Založeno bylo z iniciativy představitelů

několika společností spolupracujících ve volném sdružení nazvaném Biblické fórum. (Je to sdružení křesťanských společností a organizací, které v České republice zajišťují vydávání a šíření Biblí a biblické literatury. IBS je jedna z nich.)

Stejně jako IBS, i některé další z těchto organizací od roku 1990 spolupracují na různých programech se školami. My jsme v IBS realizovali řady seminářů pro učitele, kteří při občanské nebo literární výchově kromě jiného používají také Biblii.

Při těchto kontaktech vyučující nezřídka poznamenávali, že na vysvědčení se klasifikuje něco, co se téměř vůbec nevyučuje. Je to chování. Přitom se citelně projevuje nedostatek systematické výchovy, a to jak ve školách, tak v četných rodinách. Důsledek tohoto stavu se projevuje ve zvýšené kriminalitě mládeže, v rostoucí šikaně mezi žáky a v neposlední řadě i v užívání drog. Byli i učitelé, kteří připomenuli, že kdysi se vštěpovaly určité mravní a etické zásady v hodinách náboženství, které však v posledních desetiletích ze škol téměř vymizelo.

Tato skutečnost byla podnětem k podání žádosti na Ministerstvo školství o zavedení etické výchovy ve školách. V počátečních jednáních jsme se setkávali s nepochopením našeho záměru. Když jsme však v květnu 1999 uspořádali pod patronací rektora Českého vysokého učení technického v pražské Betlémské kapli celodenní konferenci nazvanou Etické fórum, nastal znatelný průlom. Tato událost vzbudila zá-

jem médií i osobností veřejného a kulturního života. Od té chvíle nám bylo jasné, že náš projekt je životaschopný a že jsme odstartovali něco, co nachází odezvu v širší veřejnosti.

To jsou informace z roku 1999. Jaká je situace dnes?

O situaci po shromáždění v Betlémské kapli bychom mohli říci, že se zrodilo „hnutí“ Etické fórum. Z různých stran – a to nejenom z oblasti školství – se začali hlásit jedinci, kteří si přáli s námi spolupracovat.



Z N A M E N Í D O B Y 2 / 2 0 0 1

Objevily se zprávy, že autor této učebnice, který je ředitelem mezinárodní křesťanské školy v Jeruzalémě, má přijet do České republiky.

Ano, přijede v březnu 2002 a se svým spolupracovníkem, také zkušeným pedagogem, budou přednášet na dvou seminářích, které organizuje IBS. Pro výběr účastníků na první dvoudenní seminář Chris Wright stanovil neúprosnou, ale podle mého názoru nanejvýš užitečnou podmínku: semináře se může zúčastnit nejvýše 40 pedagogů, z nichž každý se musí zavázat, že potom v následném dvoudenním semináři vyškolí nejméně dvacet dalších učitelů nebo pracovníků s mládeží.

Kromě tohoto semináře se uskuteční ještě jiný – jednodenní seminář, který bude určen všem vedoucím mládežnických skupin, kteří ve sborech chtějí s jeho knihou pracovat. Počet účastníků na tomto semináři bude limitován pouze kapacitou místnosti, ve které se bude konat.

Vraťme se ještě k aktivitám Etického fóra. Je známe, že své působení neomezuje pouze na práci ve školách.

Od počátku se v Etickém fóru setkáváme se žádostmi o spolupráci i v jiných oblastech, než je školství. Požadavky jsou mnohem větší, než můžeme v současných možnostech uspokojit. Vedle školské sekce, která je již řízena samostatným pracovním výborem, vznikla sekce podnikatelů, organizuje se sekce, která bude pořádat semináře pro pracovníky ve vězeňství. Požadavek je na zřízení sekce EF ve zdravotnictví, spolupracujeme se senátním výborem Parlamentu České republiky. Založena byla regionální pobočka v severních Čechách a připravují se pobočky další.

Všechny tyto nabízené příležitosti přijímáme jako doklad, že v našem národě je zřejmá touha po odklonu od mrtvého materialismu a že lidé touží po vyšších hodnotách. Tuto skutečnost je však nutné přijímat jako výzvu. Lidé odchovaní materialistickým a ateistickým učením se potřebují dostat přes propast, která je dělí od toho, aby začali vnímat, že lidský život má i duchovní rozměr.

Děkuji za rozhovor.

MAREK ŠKRLA

FALEŠNÝ POTLESK

Do konce školního roku zbývá pár dní. Sál místního kina se zaplňuje do posledního místečka. Přicházejí děti, jejich rodiče i lidé z města. Jako každý rok, i dnes se koná školní akademie. S pásmo písniček, sólového zpěvu, hry na hudební nástroje, scénkami, recitací i tancem vystupují žáci zdejší školy. Každé vystoupení má něco do sebe. Každý účinkující sklízí potlesk.

Na pódium vystupují Eliška a Nad'a. Zazní dvě překrásné písně. Dívky zpívají sólově, chvílemi dvojhlasně. Bezvadná intonace, umělecký přednes, vkusné vystupování... Sál kina burácí potleskem. Eliška odbíhá a hned se zase vrací s velkou kyticí květin. „Chtěly bychom touto cestou poděkovat za všechno naší třídní učitelce, paní XY,“ zní do mikrofonu Nadin hlas. Přichází třídní učitelka a přebírá kyticí. Gratulace, úsměvy a bouřlivý potlesk v zaplněném sále. Děvčata přidávají ještě jednu sloku a za nadšeného skandování odcházejí.

I já sedím v hledišti. Nemohu tleskat. Cítím zklamání. Zklamání nad neférovostí. Znam totiž pozadí... Velmi dobře vím, že to vůbec nebyla třídní učitelka, která s děvčaty toto pásmo nacvičovala.

Dáša, mladičká družinářka, věnovala hodiny a hodiny ze svého volna, aby děvčata na toto vystoupení připravila. A nejen to. Byla to Dáša, kdo věnoval svůj čas i svou námahu a všechny svoje dovednosti na to, aby děvčata vystupovala v dalších třech hudebních soutěžích. Bolí mě u srdce pomýšlení, že na Dášu si děvčata ani nevzpomněla, že svou vděčnost projevila někomu úplně jinému. Mrzí mě i nepoctivost učitelky XY, že s klidem převzala květiny a díky za něco, na čem se vůbec nepodílela. Nechápu, proč se děvčata takto zachovala. Víím sice, že dívky mají učitelku XY rády; je zkušená a oblíbená. Ale tady patřil dík přece jen někomu jinému.

Teď si uvědomuji, že i my mnohdy jednáme podobně. Prosíme Boha o pomoc v nemoci, ale když se uzdravíme, děkujeme lékařům – a na Boha si ani nevzpomeneme. Prosíme Boha o vyřešení našich starostí, o sílu zdolat těžkosti, o pomoc v trápení. Když je nám pak lépe, děkujeme lidem, kteří nám pomáhali. Neuvědomuje-

me si, že to byl Bůh, kdo tyto lidi i všechny okolnosti vedl, aby nám bylo lépe. I my býváme vůči Bohu často nespravedliví.

Akademie končí. Z kina se valí zástupy lidí. Vidím i Nad'u s Eliškou, jak živě hovoří s jejich třídní učitelkou. Není ji skoro vidět za kyticí květin. A tam, zamíchaná do davu lidí, je smutná Dáša. Mám pocit, že se na jejich tvářích lesknou slzy.

Boha jsem nikdy neviděla a nevím, zda také někdy pláče. Ale určitě mu není lhostejná lidská nespravedlnost a lidský nevděk. I Bůh touží po tom, abychom mu za jeho dobrodiní poděkovali. „Cožpak nevíš? Cožpak jsi neslyšel? Hospodin, Bůh věčný, stvořitel končin země, není zemlený, není znavený, jeho rozumnost vystihnout nelze. On dává zemlenému sílu a dostatek odvahy bezmocnému...“ (Iz 40,28-29)

Co bychom byli bez Boží pomoci, odpuštění a požehnání? Proto „Chválu vzdějte Hospodinu, protože je dobrý, jeho milosrdenství je věčné.“ (Ž 136,1)

H. M.



ZNIČENÝ ŽIVOT NA ŘETĚZU

Na severním pobřeží Atlantiku vede podmořský kabel kolem malého ostrůvku. Kabel je ukotven ke skále speciálními řetězy. Když nastane odliv, dá se z nedalekého pobřeží dojít po souši až k ostrůvku.

Jednou při odlivu si hráli na břehu ostrůvku tři chlapci. Jeden z nich se pokoušel zvednout těžký řetěz, druhý se snažil po řetězu chodit, jak to už chlapci dělávají. Na jednu z nich sklouzla noha a uvízla v jednom článku řetězu. Ať dělal, co dělal, nemohl nohu ze řetězu vyndat. Kamarádi se mu smáli: „Tak, teď jsi tu v zajetí a musíš tady zůstat.“ Chlapec se smál a snažil se vysvobodit ze zajetí. Kroutil nohou na všechny strany, až ho rozbolela. Zhmožděný kotník rychle otekl a tak mu začali pomáhat i ostatní dva, ale marně.

Najednou chlapci zaslechli šum vody. Příliv. Ve smrtelné úzkosti dělali, co mohli, aby nohu ze řetězu vyndali. Všechno marné, noha zůstala v řetězu. Hladina rychle stoupala a vlny byly stále větší. Oba chlapci se pokoušeli do poslední chvíle kamaráda zachránit, ale boj s mořskou hladinou byl marný. Nad chlapcem, který měl nohu v řetězu, se zavřela voda.

Podzimní lístek...

Držím v ruce lístek,
obyčejný list...
Co všechno v něm ale
může člověk číst? –
Barvou, tvarem říká,
odkud právě slétl,
jakým asi květem
na jaře nám kvetl,
že už je tu podzim
a že přijdou mrazy,
že co Pán Bůh stvořil,
hřích mřít a kazit...
Srdce mě však věří,
že se jaro vrátí –
a Bible mi říká,
že už se čas krátí...

U. Č.

Podmořský kabel nebyl hluboko pod mořskou hladinou, tomu chlapci snad stačilo pár desítek minut nebo pár desítek centimetrů k životu...

Kolik podobných dramát se odehrává ve světě kolem nás. Jsou viditelná a najdete je na stránkách novin a obrazovkách televizí. Život na této planetě však má ještě jeden rozměr – duchovní. Mnoho lidí nechce tuto skutečnost přijmout. Říkají, že tomu nevěří, ale je třeba si uvědomit, že moje víra či nevíra nic nemění na realitě. Zemi nezakulatil svou vírou až vzdělání astronomové, ona byla vždy kulatá, jen pochopení a vědomí člověka uznalo kosmickou realitu.

V duchovním světě jde lidem také o život. Někdy stačí málo a lidé ho prohrávají a ztrácejí. Bůh stvořil člověka k tomu, aby žil – žil věčně. Všichni jsme se měli radovat ze života v krásném prostředí nově stvořené planety. Co se to stalo s člověkem, že místo radostného života, který neměl nikdy končit, začal člověk umírat? Proč došlo k tragédii, kdy místo života přišla najednou smrt? V příběhu hrajících si chlapců se stal řetěz, se kterým si hráli, pro jednoho z nich osudnou pastí. Zapletl se do něj a už nemohl ven. Nestává se to v životě i nám, že se do něčeho zapleteme a pak nemůžeme ven? Žádná past nevypadá zpočátku nebezpečně, spíše naopak, slibuje zábavu, potěšení a vzbuzuje pocit důvěry – to je princip pasti.

Z Bible se dozvídáme, že na tomto světě existuje nebezpečí – nazývá to hřích, jinak také „sejít z cesty“. Člověk udělá chybu a ta má určité následky. Celé je to pro člověka nebezpečné, protože mnohdy neumíme odhadnout míru následků našich špatných činů. Hřích se nám zdá lákadlem, se kterým si zahráváme, který je nám příjemný a nezdá se nám nebezpečný. Co všechno může být pastí zvláště pro mladého člověka? Satan, bytost, která stojí za světem zla, ví, jak napadnout člověka, aby ho zničil. Past musí vzbuzovat příjemné pocity, vždyť je to jen hra. Člověk je najednou plně zaujatý svým plánem, chce získat to, co se

mu líbí, a většinou se pustí s plným vědomím do věci, která je špatná a nebezpečná. V tomto procesu můžete většinou i najít onu osudnou chvíli, kdy past sklapne a cesta zpět se stává složitou, ne-li nemožnou.

Satanova taktika, jeho způsob svádění lidí, se v podstatě nemění. Proto stále platí slova Bible: „*Buďte střízliví, buďte bdělí! Váš protivník, ďábel, obchází jako „lev řvoucí“ a hledá, koho by pohltit. Vzepřete se mu, zakotvení ve víře.*“ (1 Pt 5,8.9)

Bůh představil člověku cestu, která je pro náš život nejbezpečnější. Dal člověku spoustu dobrých rad a pokynů, ale to nestačí. Pokud je nebudeme realizovat ve svých životech, jsme v nebezpečí, že nedokážeme obejít „satanovy řetězy“. Možná, že je příběh o smrti toho chlapce u moře starý, ale žel, je stále aktuální.

Někdo však namítne: „*Já už v té pasti jsem, zapletl jsem se do řetězu, do hříchu, z kterého se neumím dostat ven. Co dál?*“ Žádné jednoduché řešení neexistuje. Z pasti se sám nedostanu, potřebuji pomoc zvenčí. Bůh věděl, že člověk nebude mít dost síly vyhrát nerovný zápas, proto můžeme použít nabídku Ježíše Krista, který nejenže celému problému dobře rozumí, ale hlavně má dost síly na jeho řešení.

Možná to zní podivně, ale jádro problému je v naší hlavě. Vědomí nebezpečí, pochopení své skutečné situace a touha po vysvobození je to jediné, co po nás Bůh očekává. Nic víc není potřeba, než chtění žít. Bůh nikoho nemůže zachránit proti jeho vůli. Jen na jedno nezapomeňme – že náš čas je omezený. Drama chlapců u malého ostrůvku má pointu někde jinde než v člancích kotevního řetězu. Hlavním aktérem děje byl čas a bylo ho dost na záchranu života. Jenom ho spoustu prohodili zbytečnými pokusy o záchranu.

Život v realitě a stálá úvaha nad tím, co prožívám, je určitou nadějí. Pak mohu včas a dobře reagovat i na smrtelné nebezpečí, které se jmenuje hřích.

KAREL ŠPINAR

ČAS KŘIŽOVATEK



Na malém náměstí okresního města pobíhají děti. Je letní odpoledne, škola dávno skončila a není co dělat. Chvilí se honí kolem kašny, pak hrají na plácku fotbal, ale je vidět, že se v podstatě nudí. Chvilku je baví pokřikovat a dělat si legraci ze staré paní, která někam vleče těžkou tašku. Není co dělat, není kam jít, doma je nikdo nečeká, rodiče nemají čas. S přicházejícím soumrakem si sedají na lavičku, někteří si zapálí cigaretu. Jeden odbíhá vysypat na zem pár odpadkových košů. Za jejich slovník by se nemusel stydět ani otrlý kriminálník. Pozdě večer se budoucnost národa rozchází domů se slovy: „To bude zas fotr řídit.“ Co se dá dělat. Ale je nám jasné, že pokřikující skupinka zanedlouho vyroste a promění se v partu, která bude terorizovat celé okolí? Smíříme se s tvrdou realitou? Nebo se alespoň pokusíme pro naše děti něco udělat? Dovolím si vás pozvat na návštěvu jedné dětské organizace, která kromě mnoha dětí sdružuje i mnoho dospělých, kteří čas věnovaný dětem nepovažují za zbytečný. Předám tedy slovo povolanějším – vedoucím klubu Pathfinder...

Držím v ruce tužku, přemýšlím nad plány a důrazy v práci s dětmi pro příští rok. Kudy zvolit tu nejsprávnější cestu? Je za námi téměř dvanáct let práce s dětmi v nových svobodných podmínkách. Klub Pathfinder je na našem území o něco mladší. Jak pojmenovat ten čas? Jak ho zhodnotit? V knize Kazatel je jeden velice známý verš: 11,1 „Pouštěj svůj chléb po vodě, po mnoha dnech se s ním shledáš.“ Myslím si, že tento verš věrně charakterizuje práci, kterou naše občanské sdružení dělá. Není možné vyjádřit, kolik tun humanitární pomoci jsme dětem předali, ani jakého obratu dosáhla naše činnost za uplynulé období. Je nic neříkající počítat „návštěvníky našich přednáškových večerů“. Bylo by samozřejmě možné spočítat, kolik dětských setkání bylo realizováno, kolik stovek dětí projde ročně našimi tábory. Byla by to však jen čísla, která by nikterak nevypovídala o smyslu celého projektu.

Pro mě osobně tou největší odpovědí jsou dospívající a nedlouho dospělí lidé, kteří se vydali dobrým směrem na cestu životem. Služba klubu Pathfinder je takovým dálkovým ukazatelem tohoto směru. Jeho hodnota se projeví až v okamžiku, kdy se mladý člověk postaví na první skutečné křižovatky. Když začne opravdově přemýšlet kudy dál. Proto mám radost

z každého mladého člověka, který nejen, ale i díky našemu návěští pokračuje správným směrem: do místa, kde se setká se svým Bohem. Smutně se dívám za těmi, pro které nejen naše návěští bylo špatně čitelné, a snad proto odbočili z cesty. V takovém okamžiku je již zbytečné lomit rukama a hledat viníka. Nezbyvá, než doufat, že to bude jen „zbytečná“ zajižďka se šťastným koncem.



Kudy tedy dál v Pathfinderu? Největší slabinu, a tedy úkol pro příští roky, vidíme v nedostatečné základně skutečně zapálených vedoucích jednotlivých oddílů. Lidí, kteří chápou a rozumí smyslu svého poslání, kteří chtějí přijmout nelehký úkol vedení a pravidelných starostí o děti, které se přihlásí do jednotlivých oddílů. Žádná sebelepší velká akce nenahradí skutečnou osobní práci s jednotlivci. Práce s dětmi nevyžaduje jen určité materiální zázemí, ale hlavně lidi, kteří se chtějí a umí dětem věnovat.

Možná, že by vás, čtenáře zajímalo také něco z historie a dění uvnitř klubu.

Co znamená slovo Pathfinder?

Vzhledem k historickým vazbám jsme přejali anglický název Pathfinder, což lze přeložit několika způsoby. Jedna z možností je „hledáč cesty nebo stezkař“. Jedná se spíše o symbol, kdy chceme i názvem vyjádřit něco ze smyslu práce s dětmi – pomoci jim se zorientovat v dnešním složitém



světě. Vytvořit pro ně dobrou partu kamarádů, kde by se mohly dobře připravit pro hledání v dalších etapách života.

Možná si vzpomenete na projekt NASA, kdy v červenci 1997 přistála na Marsu sonda jménem Pathfinder. Jejím cílem bylo prozkoumat do té doby neznámé prostředí této červené planety. Miliony lidí z celé Země mohlo vidět stovky fotografií povrchu, dozvídat se spousty informací. Stejný název také nesla zpravodajská cesta napříč Spojenými státy, kterou provedli tři novináři, aby tak formou okamžitých zpráv dali možnost tělesně postiženým dětem Motolské nemocnice být téměř přímými účastníky výpravy, které se nemohou nikdy zúčastnit. Být očima (nohama) a pomoci těm, kteří nemohou.

Smyslem života je vlastně být Pathfinderem – hledačem cesty pro sebe, ale také pro druhé. Proto i my (ačkoli stojíme teprve na jeho začátku) chceme jeho smysl naplňovat. Přesto tu je ještě jedna otázka.



Každý člověk se může vydat na svou cestu libovolným směrem. A zde vidíme smysl i našeho sdružení – pomoci těm, kteří zahajují svou objevitelskou pout, vyrazit za správným cílem.

Klubový znak

Možná se někdo usměje. Nějaký znak, copak je to k něčemu dobré? Pathfinderi ho nosí přišitý na levém rukávu své slavnostní krojové košile. Na levé kapse téže košile ho můžete nalézt znovu, tentokrát uprostřed slibového odznaku. Je také na vlajce našeho občanského sdružení. A co znamená tento trojúhelník? Co chci vyjádřit tím, když si ho připnu na svoji košili? Červený rovnostranný trojúhelník, nad kterým je nápis Pathfinder, symbolizuje tři oblasti rozvoje člověka – fyzickou, duševní a duchovní. Snažíme se vnímat každého mladého člověka jako celek, který je třeba rozvíjet rovnoměrně. Dalšími symboly znaku jsou štít a meč, které ukazují na prostředky k dosažení našeho cíle. Štít nám má připomenout víru, která je podstatnou věcí pro růst každého člověka, a meč symbolizuje Bibli – knihu, která může být pro každého mladého člověka dobrým ukazatelem na křižovatkách života. Znak sám o sobě nemá žádný smysl, ale pokud ho člověk umí vnímat a připomíná mu svými symboly podstatu věci samé, pak je to věc velice užitečná.

Něco málo z historie klubu

V letech po r. 1900 došlo v Církvi adventistů sedmého dne k postupnému narůstání povědomí potřeby připravit vedle vzdělávacích materiálů pro dospělé členy i program pro práci s dětmi a mládeží. Proto byly v některých amerických sborech a adventistických školách zorganizovány spolky mladší mládeže, a tím byla otevřena cesta k tomu, aby jednou v budoucnu mohla existovat dnešní světová organizace Pathfinder.

Při jedné návštěvě stanového tábora adventistické mládeže vyprávěl host z vedení CASD, Artur Spalding, u táborového ohně každý večer příběhy statečných dobyvatelů západu. Jeden z těch příběhů o zvědovi (pathfinder) Johnovi Fremontovi se mládeži zvláště zalíbil. Termín „pathfinder“ tak nadchl vedoucí mládeže v jihovýchodní Kalifornii, že své tábořiště nazvali „JMV Pathfinder Camp“. Po mnoho let Kalifornské sdružení permanentně využívalo toto tábořiště pro letní dětské tábory, a tak i název „Pathfinder“ vešel do povědomí mládeže. Když se pak později uvažovalo o názvu pro vznikající dětskou or-



ganizaci, volba padla na název „Pathfinder“.

Již začátkem roku 1930 se John McKim, bývalý skautský vůdce rozhodl, že by měl něco udělat pro mládež svého sboru v Santa Ana. Měl za to, že jeho sbor potřebuje mít svůj vlastní klub pro mladé lidi s programem podobným skautskému. Asi po šestnácti letech byl z tohoto sboru v Santa Ana povolán kazatel John Hancock, aby se stal vedoucím oddělení mládeže CASD v jihovýchodní Kalifornii. S velkým nadšením se pustil do práce na přípravě speciálního vzdělávacího programu pro



mládež ve věku 10-15 let. Vypracoval ve spolupráci s dalšími nadšenci pro věc rozsáhlý program, který se stal mezi pracovníky s dětmi velmi populární. Po roce 1947 dosáhla práce s dětmi, prostřednictvím klubové činnosti, velkých úspěchů v mnoha zemích po celém světě.

Pathfinder u nás

V České republice se po dlouhá léta komunistické totality nemohlo s dětmi a mládeží v církvi začít systematicky pracovat. Až teprve v letech politického uvolnění (1967-68) se o rozvinutí práce s dětmi v naší republice na základě skautské metodiky upravené pro organizaci Pathfinder pokusil Vladimír Ohánka – bývalý vůdce skautského vodáckého oddílu. Stal se kazatelem Církve adventistů a vypracoval pro děti projekt programu tzv. Stezky písmáka. Nebylo však možné tuto práci rozvinout do větší šíře. S příchodem tzv. „normalizace“ se do naší země vrátil i zákaz jakéhokoli výchovného působení na děti a mládež – mimo oficiální socialistickou platformu. Ti, kteří se o to pokusili, byli pronásledováni. Teprve události listopadu roku 1989 otevřely znovu prostor

pro systematickou výchovnou práci s dětmi, vedenou v duchu křesťanských zásad.

Od roku 1990 začíná období rozvoje práce s dětmi prostřednictvím skautských adventistických oddílů, které byly součástí skautské organizace Český Junák. V roce 1995 bylo založeno a na MV ČR zaregistrováno Občanské sdružení dětí a mládeže s názvem Klub Pathfinder.

Do dnešní doby vzniklo mnoho nových oddílů po celých Čechách, na Moravě i Slovensku a jejich počet stále roste. Ve vztahu ke skautské organizaci zůstal Klub Pathfinder v tom nejtěsnějším bratrském spojení a dodnes v rámci skautské organizace pracují některé adventistické skautské oddíly a střediska.

Kudy dál?

Bylo by zbytečné psát o problémech, které práci s dětmi provázejí. Je jich dlouhá řada a bude jich přibývat. Za zopakování stojí jediný, a tím je nedostatek kvalitních vedoucích. S tím se potýkají všechny dětské organizace. Práce s dětmi je dlouhodobá a někdy trochu únavná. Nikdo si jí moc nevšímá a společensky je někde úplně dole. Asi málokomu dochází, že jak si děti vychováme, tak se jednou ony budou



chovat k nám. Investice do této generace je to nejlepší, co můžeme udělat. Každý člověk, který se přidá k této práci, udělá určitě ohromný kus práce pro budoucnost.

Přáním asi všech vedoucích podobných dětských organizací je nabídnout kvalitní využití volného času všem, kteří mají zájem, a zaujmout i ty děti, které se momentálně bezcílně poflakují kolem nás. V tomto ohledu má klub Pathfinder rozhodně co nabídnout. Na závěr našeho povídání vás prostřednictvím fotografií pozveme na několik akcí, které pro děti pravidelně pořádáme.

JAROSLAV ŠLOSÁREK, DAVID ČANČÍK



SVĚTr NARUBY...

Ještě jste nezažili chvíli „milého“ překvapení, kdy přijdete na nějaké jednání, sundáte si kabát, zasednete ke stolu a najednou si uvědomíte, že se po vás nějak divně dívají? Rychle začnete kontrolovat své oblečení a v tu chvíli vás poleje horko – v ranním spěchu jste si oblékli svet naruby. Vedoucí zahajuje poradu a vy se s omluvným pohledem vytrácíte napravit ranní přehmat. Všichni se chápavě usmívají a myslí si určitě své... Svet naruby – nepříjemné, ale o nic nejde. Jen jste si oblékli něco naopak.

Do nemocnice přivezli těžce zraněného muže. Na chalupě zapojoval motor elektrické pily a před nasazením krytu ji chtěl vyzkoušet. Omylem však zapojil motor tak, že se roztočil naopak. Tím se uvolnila matice na hřídeli a těžký koutouč ho zle poranil. Šlo o dost: zdevastovaný obličej, velká ztráta krve, šok. Dva dráty naopak a šlo o život...

V dnešním světě je také mnoho věcí nějak naruby. Některé hodnoty, které jsou důležité pro život celé společnosti, jsou hodnoceny jako hloupost a měkkost. Jiné, které často ohrožují mnoho lidí, jsou chápány jako ty nejpotřebnější vlastnosti moderního člověka, který chce být úspěšný. Tak se pravdomluvnost, poctivost, soucit a mnoho dalších pozitivních vlastností staly jaksi nadbytečnými a rychle je nahradily prolhanost, nepoctivost, tvrdost a další jim podobné. Jen z jakési piety je nazýváme poněkud jemněji. Takže člověk není prolhaný, ale umí podávat potřebné informace, také není nepoctivý, jen dokáže využít mezer v legislativě. Už vůbec není tvrdý, nebo dokonce krutý, jen chce, aby byl podáván určitý výkon, především těmi druhými.

Výsledkem tohoto společenského trendu je postupná devastace dalších a dalších oblastí života lidské společnosti a naší planety vůbec. Škoda, že si ona příslovecná

většina na to pomalu zvyká. Psychologové hovoří o otupělosti a sníženém prahu vnímání, jinak řečeno, svět naruby převrátil nejen některé důležité hodnoty kolem nás, ale hlavně něco v nás. Převrácené hodnoty a priority našich životů. V tomto případě jde o všechno – o existenci člověka jako jednotlivce, ale i této planety jako celku...

Snad proto je určitým překvapením, když kromě katastrof, neštěstí, politických skandálů a trapností ze soukromí různých hvězd a hvězdiček objevíte v novinách či televizi zmínku o lidech, kteří jakoby patřili do jiného světa. Většinou jsou docela nenápadní, obyčejní a hlavně si zaslouží jméno člověk. Žel, nesedí ve vedení významných společností ani v parlamentu, a tak nemohou kus své lidskosti rozšířit dál než za hranice svých domovů. Je možné, že se najdou další lidé, které zaujme jejich příklad a alespoň se pokusí uvažovat nad tím, že peníze, kariéra a moc nad druhými není úplně všechno, čeho se dá v životě dosáhnout.

Jednou jsem otevřel noviny – Zlínský a moravský DEN. Zaujal mne článek o lidech, kteří se vydali ve svém životě na zvláštní cestu nezištného pomáhání druhým. Nakolik je to cesta dobrá, posuďte sami...

MÍT TŘIADVACET DĚTÍ NÁM PŘIJDE NORMÁLNÍ, ŘÍKAJÍ MANŽELÉ SMRČKOVÍ

Osmačtyřicetiletá Emilie Smrčková a její o dva roky starší manžel František z Valašského Meziříčí by mohli být ostatním rodinám velkým příkladem. Zatímco jiní rodiče dlouho zvažují, zda si mohou z finančních důvodů pořídit alespoň jedno dítě, manželé Smrčkoví si jich pořídili hned třiadvacet. Vychovávat čtyři vlastní a devatenáct osvojených dětí jim navíc připadá úplně normální.

„Když třeba chystáme oběd, brambory škrábe šest dětí najednou. Na nákupy jezdíme prostorným autem. Denně totiž spotřebujeme asi padesát rohlíků, dva bochníky chleba a deset litrů mléka. Když máme chuť na kuře, musíme jich pořídit aspoň pět. Už nám to ale nepříjde, jsme rádi, že jsme mohli zajistit tolik dětem rodinu,“ konstatoval tatínek početné rodiny.

Děti si začali manželé osvojovat postupně. Například Ivan, který nyní navštěvuje devátou třídu základní školy, přibyl do rodiny ve čtrnácti letech. „Byl jsem v té době na táboře, kam mě poslala má biologická matka. V den, kdy si pro mě měla přijet, se však neobjevila. Později jsem se dověděl, že rodiče hodně pili a že mí sourozenci mají jít do dětského domova. Smrčkoví si mě vzali k sobě jakože na prázdniny a už jsem

u nich zůstal. Oslovuji je normálně, mámi a tati, a jsem opravdu šťastný, že je mám,“ řekl Ivan. Své sourozence nějaký čas v domově navštěvoval, postupně však vzájemné styky slábly. Ivanovi sourozenci už prý ztratili zájem.

Patnáctiletá Andrea se do rodiny Smrčkových dostala z dětského domova v osmi letech.

Hlavní rozdíl mezi dětským domovem a životem v rodině spatřuje zejména v míře lásky. „Mamka s tatíkem nás mají moc rádi. V domově jsme byli strašně moc osamoceni. Život v rodině přináší i jiné výhody. Člověk se může obléknout do toho, co se mu líbí, má větší svobodu a podobně. Nejlepší je ale láska, kterou umí rodiče dát,“ konstatovala Andrea.

Paní Smrčková si prý vždy přála mít velkou rodinu, a tak je ráda, že si svůj sen mohla splnit. „Neznám v životě větší hodnotu, než je láska. A když ji



navíc můžete dát někomu, kdo o ni ne svou vinou přišel, těší vás to dvojnásobně,“ dodala skromně maminka třiatřiceti dětí. O svou velkou rodinu se stará na plný úvazek, odmítla i placenou pomocnici. V běžné rodině prý také žádná pomocnice nefunguje. „Už nám to ani nepříjde. Pereme každý den a když si domácí práce rozdělí tolik dětí, není to tak hrozné,“ vysvětlila paní Smrčková.

IRENA AMCHOVÁ,

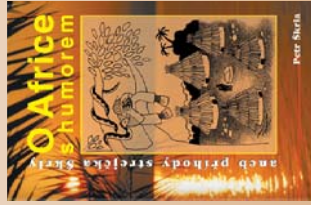
REDAKTORKA DENÍKU ZLÍNSKÝ A MORAVSKÝ DEN



Ben Carson, Cecil Murphey
ZLATÉ RUCE

Americký neurochirurg vypráví svůj životní příběh plný nezdárů, problémů a překážek, který se díky odvaze a plní záračně proměnil. Touha a odhodlání hlavního hrdiny je inspirující silou, která má moc změnit i náš život a pomoci k úspěchu. Spolu s autorem se čtenář dostává nejen do svérázného chlapeckého a později i studentského světa, ale zčásti i do prostředí věhlasné neurochirurgické kliniky, kde v napjatém tichu operačního sálu ožívají mnohdy ztracené naděje.

Váz., formát 13 x 20 cm, 206 stran.



Petr Škrla
O AFRIČE S HUMOREM
aneb příběhy strejčka Škrla

O tom, že si můžete zachovat smysl pro humor i v oblasti rovníkové Afriky, svědčí tento neuvěřitelný životní příběh. Vůně exotiky a dobrodružství okořeněná nečekaným českým humorem, je opravdovým balzámem, který člověk 21. století potřebuje ke svému přežití. Svěží vyprávění nám může zpříjemnit naši cestu životem.

Váz., formát 13 x 20 cm, 206 stran.

Vladimír Král

HLEDÁNÍ POČÁTKU A CÍLE

Je život výsledkem slepé náhody, nebo dílem nějaké vyšší Inteligence? Jaký je jeho počátek a jaký jeho cíl? Odpovědi na tyto důležité otázky se mohou někdy i značně různit. V našich zeměpisných šířkách stojí v popředí dva názorové proudy týkající se vzniku života – Darwinův evoluční model a kreacionistický model. Právě jimi se zabývá také autor této knihy. Snaží se ukázat, čím jsou oba názory charakteristické i v čem se rozcházejí.

Knihy je dobrým faktografickým přehledem, v jistém smyslu i učebnicí vesmíru, biologie, původu života; obsahuje množství základních poznatků stejně jako hlubších vstupů do těchto progresivně se rozvíjejících oborů. Její vědeckou obsáhlou vyvažuje sdělný a populární styl, který složitost života přibližuje širokému okruhu čtenářů.

Brož., formát 13 x 20 cm, 272 stran



Nabídka katalogu je platná od listopadu 2001 do dubna 2002

Advent-Orion, spol. s r. o.

Roztocká 5, 160 00 Praha 6 - Sedlec

tel.: 02/33 32 16 21

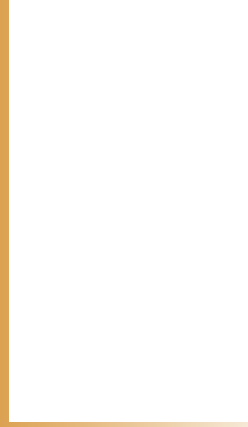
fax: 02/33 32 37 41

e-mail: expedice@adventorion.cz

www.adventorion.cz



Regionální zástupce



2002
zima



**KNIHY, KTERÉ VÁM POMOHOU
DOSTAT SE VÝŠ**



Julián Melgosa
ZVLÁDNÍ SVŮJ STRES

Dr. Julián Melgosa se v knize zabývá vlivem každodenního stresu na naše tělesné i duševní zdraví. Jde o fenomén, který se neomezuje pouze na úzkou skupinu lidí, a proto i zde platí rčení: „Dobrá rada nad zlato.“ Autor zpracoval toto téma způsobem, který bude blízký dnešnímu čtenáři. Kniha je uspořádána velmi přehledně, nezátěžuje přemírou faktů a je doplněna množstvím názorných ilustrací. Vše důležité o tom, jak se vypořádat s všudypřítomným nepřitelem našeho zdraví, se dozvíte v této publikaci.

Váz., formát 17 x 24 cm, 232 stran.

MUDr. Igor Bukovský
HEBDĚ SE ZDRANÝ ČLOVĚK

Svěžím způsobem dává autor nahlédnout do tajemství složitého světa – buněk. Jelikož buňky vytvářejí tkáň a orgány, pak nemocné srdce – to jsou vlastně „porouchané“ buňky srdečního svalů a cév, jež srdeční sval zaskobují. Také žlučnickové kamenní, zápal slepého střeva, nervozita, bolesti hlavy, týma, rakovina, cukrovka a spousta dalších onemocnění jsou důsledkem „porouchaných“ buněk. „Revoluce“ v našem zdraví musí tedy začít zespodu – od buněk.

Brož., formát 13 x 20 cm, 136 stran.



Hans Diehl,
Aileen Ludiingtonová, Peter Pribiš
DYNAMICKÝ ŽIVOT

Dynamický život – takový může být i ten náš, pokud vyjdeme vstříc potřebám našeho těla i duše a naplníme své dny zdravím a pohodou. V 52 stručných kapitolech získáme řadu moderních poznatků, které se opírají o důležité výzkumy a statistiky. O tom, co všechno naše tělo potřebuje a jak vystavět základní pilíře vyváženého životního stylu, pojednává tato prakticky zaměřená kniha.

Váz., formát 17 x 24 cm, 288 stran.



Siegfried Wittwer, Detlef Mueller
NEJRYCHLEJŠÍ CESTA DO NEMOCNICE
Jak si zaručeně zničit zdraví

Ironizující a humorně laděné vyprávění, v němž na pozadí běžných životních situací vystává často pokřivený obraz našeho překročného a mnohdy neuvažovaného jednání. Autoři nám nastavují zrcadlo, v němž můžeme zabloudit sami sebe v každodenním šponu. Jde o parodii na vážné téma: co je v životě důležité?

Brož., formát 11 x 18 cm, 80 stran.



MUDr. Igor Bukovský
MINIENCYKLOPEDIJE PŘÍRODNÍ LÉČBY

Přehledný a stručný návod, jak lze léčit některá onemocnění přírodním způsobem – stravou, úpravou životního stylu, zeleninovými šťávami nebo také vodoléčbou. Jednotlivé kapitoly nabízejí praktické rady pro zvládnutí symptomů nejběžnějších onemocnění

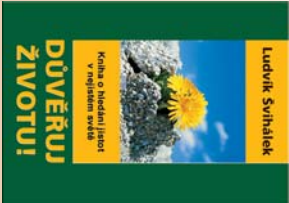
Brož., formát 13 x 20 cm, 144 stran.

Ludvík Švihálek
DŮVĚŘU ŽIVOTU!

Odkud jsme? Kam jdeme? Má život vůbec nějaký smysl? Nebo jsme na světě jen díky pouhé náhodě? Tyto a mnohé další otázky si klade tato kniha. Autor si je vědom toho, že není možné na ně dát stoprocentní a vyčerpávající odpovědi, nicméně je přesvědčen, že jejich hledání má význam. Vydejte se spolu s ním na vzrušující cestu za tajemstvím moudrosti, nashromážděné za stovky let lidské existence.

Váz., formát 17 x 24 cm, 120 stran.

Dopodej



Eva Vešková
JEVIŠTĚ ŽIVOTA

Brněnská zpěvačka, známá z řady muzikálových rolí, je nadšenou propagátorkou zdravého životního stylu. Ve své knize nabízí nejen vzpomínky na svůj minulý život, ale také uvádí 757 kuchářských receptů, 265 bylinných směsí a mnohá další zdravotní doporučení pro léčení nejčastěji se vyskytujících onemocnění.

Váz., formát 17 x 24 cm, 320 stran, 2 fotopřílohy.

Alf Lohne
ZITŘEK ZAČÍNÁ UŽ DNES

Jak být úspěšný? Jak plně realizovat svůj potenciál v každé životní oblasti? Jak objevit tajemství vitality života? To je okruh námětů, jímž se autor v knize zabývá, aby poukázal na cestu úspěchu v práci, manželství i osobním životě.

Brož., formát 11 x 18 cm, 144 stran.



Věra Gaňdošková,
Vlastimil Fůst
BOLEST A NADĚJE

Autoři této knižky jsou dva z mnoha rodičů, kteří museli prožít „údolím bolesti“ – těžkou nemocí svého dítěte. Jako každý rodič, i oni si přáli, aby jejich děti byly šťastné a zdravé. Cesta životem však mnohdy bývá nevyzpytatelná a nutí člověka vyrovnávat se s krizemi a nešťastím. Kniha zprostředkovává pohled do těžkých životních situací a pomáhá v nich spatřit naději, jež přésahuje svět.

Brož., formát 11 x 16 cm, 48 stran.



Atmosféra setkávání s chlapci a děvčaty ve školních lavicích při besedách nad Bibli, zajímavé reakce nejen ze strany žáků, ale i rodičů, učitelů, ředitelů škol a široké veřejnosti, to je námět knihy Hvězda naděje. Autorka v ní představuje zajímavou, leč náročnou práci se školní mládeží.

Brož., formát 11 x 16 cm, 72 stran.



Duchovní růst



Ellen G. Whiteová

CESTA KE ZDRAVÍ A ŽIVOTNÍ HARMONII

Každý člověk touží po tom, aby jeho život byl zdravý a harmonický, naplněný štěstím a pohodou. E. G. Whiteová představuje způsob, jak uspokojit tuto touhu. Hovoří o tom, že zdraví znamená jen nepřítomnost nemoci či dobrou fyzickou kondici, ale také duševní a duchovní vyrovnanost. Člověka chápe jako „komplexní bytost“, jejíž zdraví je nedělitelné a znamená harmonii všech sfér života. V knize najdete mnoho praktických a přitom jednoduchých rad, jak toho dosáhnout.

Brož., formát 11 x 18 cm, 350 stran.



Edwin Gallagher

HORKÁ LINKA K NEJVYŠŠÍMU

Jak hovoří Bůh k člověku? Je vůbec možné setkat se na modlitbě s Bohem? Jak se modlit, aby to „fungovalo“ a vy jste si chvíle rozhovorů s Bohem zamilovali? Na tyto a mnohé další otázky odpovídá poutavým způsobem autor knihy. Jeho náměty jsou in-
spirovaní a každý z nich může najít čerstvý pramen pro obnovu svého duchovního ži-
vota. Objevte způsob modlitby, která změní Váš život a způsobí, že okamžiky ztišení a audience u Nejvyššího se stanou těmi nejkrásnějšími.

Brož., formát 11 x 18 cm, 126 stran.

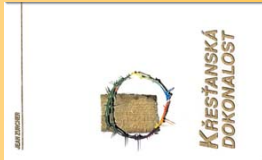


Kenneth R. Wade

TAJEMSTVÍ NEW AGE

Kenneth R. Wade nabízí zajímavý pohled do zákulisí hnutí NEW AGE, které slibuje příchod „nové-
ho věku“, oplývajícího láskou a štěstím. Co se skrývá za kulisami tohoto hnutí? Z jakých zdrojů
vychází a kam vede? Jaký záměr sleduje? Toto vše a mnohem víc se dočtete na jejích stránkách.

Brož., formát 11 x 18 cm, 126 stran.

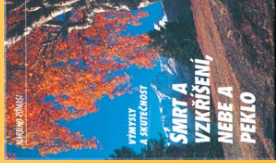


Jean Zurcher

KŘEŠŤANSKÁ DOKONALOST

Knihla Křesťanská dokonalost nevede čtenáře ke „hře na anděly“, ale ukazuje cestu, jak prožít napl-
něný život v blízkosti Ježíše Krista, jedině záruky naší dokonalosti. Autor knihy pomáhá porozumět
významu Ježíšovy výzvy: „Budte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec!“

Brož., formát 11 x 18 cm, 96 stran.



Martino Tomasi

SMRT A VZKŘÍŠENÍ, NEBE A PEKLO

K čemu autor dospěl při hledání odpovědí na otázky týkající se posmrtného života, se dozvíte
na stránkách této knihy. Její poselství ukazuje, že i navzdory působení všudypřítomné smrti
smíme mít naději.

Brož., formát 11 x 18 cm, 96 stran.

Harmonické partnerství a rodičovství

Nancy Van Peltová

UMĚNÍ KOMUNIKACE

Komunikace je jádrem mezilidských vztahů. To dokládá i další kniha manželské poradkyně
Nancy Van Peltové. Autorka otvárá toto téma po mnohaleté praxi – východiskem jsou však
nejen vlastní výzkumy a zkušenosti, ale i četné poznatky a studie dalších odborníků. Komu-
nikace jako stěžejní forma dorozumívání je v knize pojata obsažně, přitom však s přehledem,
v logické struktuře a návaznosti.

Váz., formát 17 x 24 cm, 208 stran.



Julián Melgosa

ŽÍT NAPLNO

Julián Melgosa, doktor psychologie a profesor anglické Newbold College a Open University, se
v knize zabývá mimořádným životním obdobím – dospíváním. Rodičům, vychovatelům i samot-
ným mladým lidem se snaží zpřístupnit téma ožehavé, leč mnohdy opomíjené. Autor nezapom-
něl na žádné z podstatných témat: jak si zvolit to pravé povolání, jak najít dobré kamarády, co
je důležité vědět o drogách, jak je to se sexualitou a dospíváním apod. Ve své knize ukazuje, že
dospívání není jen obdobím životních změn a komplikací, ale také příležitostí začít naplno žít.

Váz., formát 17 x 24 cm, 192 stran.



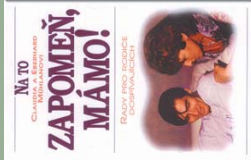
Eberhard Mühlan

MAMI, TATÍNEK ŘÍKAL...!

Jak lépe komunikovat s našimi dětmi

Ne nadarmo se říká, že komunikace je základ vztahu. O komunikaci s dětmi to platí dvojnásob.
Tato publikace vám pomůže zlepšit komunikaci s vašimi dětmi, naučit se jim naslouchat, pomůže
vám zjistit, jaký jste komunikační typ a jak najít vhodné příležitosti pro rozhovor ve vaší rodině.

Brož., formát 11 x 18 cm, 62 stran.

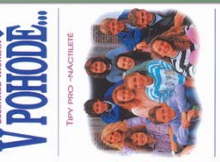


Claudia a Eberhard Mühlanovi

NA TO ZAPOMĚŇ, MÁMO!

Jistě budete souhlasit s tvrzením, že není jednoduché vychovávat dospívající dítě. Chcete-li získat
praktické rady, jak přistupovat ke svým dětem v tomto komplikovaném období, kniha manželů
Mühlanových vám je poskytne. Pomůže vám proniknout do světa dospívajících a zaujmout k nim
vstřícný a konstruktivní přístup.

Brož., formát 11 x 18 cm, 188 stran.



Eberhard Mühlan

V POHODĚ...

Knihla je určena dospívajícím, kteří se chtějí vyrovnat s nacházejícími změnami jejich života. Otec
třinácti dětí v ní nabízí své životní zkušenosti. Vstřícným a otevřeným způsobem ukazuje, že i přes
problémy spojené s tělesným a duševním vývojem, sexualitou a vztahy s rodiči může být mladý člověk
v pohodě.

Brož., formát 11 x 18 cm, 78 stran.

Nancy Van Petřová
DÍTĚ V DOBRÝCH RUKOU

Výchova dětí s sebou přináší mnohá úskalí, která není jednoduché překonat. Nancy Van Petřová podává ve své knize čtivý a přehledný návod, jak se stát dobrým rodičem a vést své děti k životnímu štěstí.

K publikaci je možné si zakoupit i pracovní sešit, který přináší spoustu vhodných cvičení pro zdokonalení se v rodičovské roli.

Brož., formát 11 x 18 cm, 246 stran, Pracovní sešit: Brož., formát 210 x 295, 76 stran.



Ellen G. Whiteová
ŠTĚSTVNÝ DOMOV

Není šťastný domov pouhým snem? Můžeme jej v dnešním světě vybudovat? Autorka knihy je přesvědčená, že vytvořit radostné a šťastné zázemí našeho domova je v našich silách. Dokonce nám pomáhá osvojit si důležité principy, které nás mohou vést k dosažení tohoto vysokého cíle. V knize najdete mnoho cenných rad, týkajících se rodinného života.

Brož., formát 11 x 18 cm, 160 stran.



Šťastné dětství

Radek Daniel & Hana Phillips Knoblochová
POVÍDÁ SE, POVÍDÁ...

Příběhy pro děti, které oplyvají vším, co správný příběh má mít: překvapivou zápletku, napětí, humor i vřelé rozuzlení. Dětem dovoilí vstoupit do světa, který není nepodobný tomu, ve kterém při svých hrách samy žijí. Pestrá plejáda příběhů s hrdiny docela obyčejnými a vlastně neobyčejnými, protože charakteristickými, nabízí skvělý průřez vším tím, čím je dětský svět prostoupen: fantazií, hravou úsměvností, neutuchající aktivitou a spontánností.

Váz., formát 16 x 18 cm, 160 stran, bar. ilustrace.

Jacques Breuil & Jean Breuil
FILIPOVA DOBRODRŽITVÍ

Vydat se na dobrodružnou cestu s partou kamarádů a přitom se dozvědět mnohé zajímavé věci o svém těle, zdraví, nebezpečí návykových látek a hloubce přátelství, to je lákavá nabídka, kterou vám, ale i vašim dětem nabízí kniha bratru Breuilových. Neváhejte a vypravte se spolu s Filipem za poznáním a dobrodružstvím.

Váz., formát 16 x 18 cm, 176 stran, bar. ilustrace.

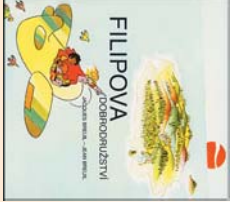
FILIPOVA



Jacques Breuil & Jean Breuil
FILIPOVA DALŠÍ DOBRODRŽITVÍ

Volně pokračování příběhu pro mladé čtenáře. Tentokrát půjde o ekologii a také o čistotu nebo-li hygienu. Kromě toho se děti dozvědí, jaká nebezpečí jim hrozí v běžné domácnosti a jak se v takových situacích zachovat.

Váz., formát 16 x 18 cm, 152 stran, bar. ilustrace.



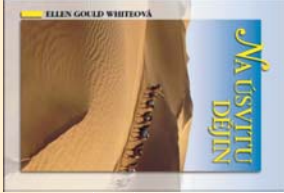
Novinka

Ellen G. Whiteová
NA ÚSVITU DĚJIN

Nové vydání

Úvodní kniha známé série „Drama věků“ americké spisovatelky Ellen Gould Whiteové vás zve k zamyšlení nad starými, více či méně známými příběhy. O Adamovi, Evě a pozemském ráji, o potopě a Noemově arše, o stavbě babylonské věže..., ale třeba také o Mojžíšovi, který vyvedl Izraelský národ z otroctví do země zaslíbené. Tyto příběhy se sice odehrály na úsvitu lidských dějin, ale i tak mluví naši řeči a mají nám co říct. Takové věci jako dobro a zlo, láska a nenávisť, věrnost a zrada či odpuštění a pomsta jsou totiž i nám dnes velice blízké.

Váz., formát 168 x 244 mm, 560 stran + 16 stran barevné přílohy.



Ellen G. Whiteová
PROROCI A KRÁLOVÉ

Knihy Iřci úsek dějin Izraelského národa od jeho nejvyššího rozkvětu za Šalomounovy vlády přes období, kdy se národ ocitl v babylonském zajetí, až po dobu před Kristovým narozením. Každý, koho láká tajemství Izraele a touží se dozvědět víc o tomto zajímavém národě, si jistě přijde na své.

Váz., formát 14 x 21cm, 514 stran.

Ellen G. Whiteová
TOUHA VĚKŮ

Nové vydání

Touha věků je právem považována za vrcholný literární projev americké spisovatelky Ellen G. Whiteové. Autorka v ní jedinečným způsobem představuje život a dílo osobnosti, která výrazně ovlivnila historii lidstva. Život Ježíše Krista je v ní vyličen jako velkolepé historické drama, které poskytuje čtenáři hluboký duchovní zážitek. Kniha je vydávána v mnoha zemích a mnoha jazycích ve statisícových nákladech, a patří tak mezi nejslavnější a nejrozšířenější díla o životě Ježíše z Nazareta.

Váz., formát 168 x 244 mm, 560 stran + 16 stran barevné přílohy.



Ellen G. Whiteová
SKUTKY APOŠTOLŮ

Autorka tímto dílem tematicky navazuje na knihu Touha věků. Své vyprávění začíná popisem událostí po Ježíšově ukřižování a plastickým způsobem vykresluje děj vzniku prvokřesťanské církve. Ukazuje, že život prvních křesťanů byl nesnadným zápasem o místo ve světě, lež nejpříje nově se rodící víře. V dramatickém příběhu jsou představeny i životní osudy známých osobností – apoštolů Petra, Pavla a Jana.

Váz., formát 14 x 21 cm, 434 stran.



George Knight
SETKÁNÍ S ELLEN WHITEOVOU

Tato kniha nám chce představit ženu, která se pro mnohé stala vůdkyní, prorokyní či „světicí“, a pro jiné zase kontroverzní, staromódní, neuznávanou, ba až zatracovanou Ellen Gould Whiteovou. Autor knihy – renomovaný historik církevních dějin Andrewsovy univerzity – se pokouší rozbit naše zaběhla schémata pochybným pohledem na její osobu, dobu, okolnosti a souvislosti, ve kterých žila. Snaží se představit Ellen Whiteovou takovou, jaká opravdu byla a jak skutečně žila v úseku reálného času, v dobových, církevních i celosvětových souvislostech.

Váz., formát 170 x 240 mm, 408 stran, černobílé fotografie.



ŠŤASTNÝ DOMOV

V posledných desiatich rokoch sa mnozí pokúšali stanoviť „lepší“ model soužití, než je rodina. Považovali tento tradičný svazek za staromódny prežitok. Zpochybňovanie existencie jedinečnej a základnej spoločenskej bunky však svedčí o jedinom: o nereálnej ľudskej touze vymaniť sa z rádu, ktorý nás presahuje a ktorý je – bez toho, že by utrpela kvalita ľudského života – neprekonateľný. Čas a nemoci, jimiž ľudstvo v dôsledku tzv. „osvobozené“ spoločnosti a vzťahů stráda, ukazuje na nutnosť vrátiť sa k pôvodným ideálom. A jedným z takových ideálů je v oblasti ľudského soužití odedávna rodina.

K radě publikací, ktoré chtějí být pomoci na cestě k šťastnému manželství a domovu, patří i tato kniha. Americká spisovatelka Ellen G. Whiteová (1827-1915), matka čtyř synů, psala o životě v rodině velmi často. Přemýšlela o všech nejdůležitějších problémech, které s tímto životem souvisí. Přestože její myšlenky musely nutně svést zápas s časem, ukazuje se, že principy a zákonitosti v oblasti lidských vztahů se nemění.

Rukopisy, ze kterých je kniha sestavena, byly původně publikovány jako články či jako kapitoly některých knih nebo pocházejí z osobní korespondence autorky. Věříme, že publikace bude v této podobě čtenářům k užitku – že rodině či manželství nejdříve z nás bude pomoci na cestě k lepšímu a šťastnějšímu životu i domovu.

YDAVATELÉ

Ovzduší domova

Domov je základem společnosti. Protože lidská společnost se skládá z rodin, je její „tvář“ odrazem „tváře“ rodiny. Víme, že „život vychází ze srdce“. I společnost, církev a národ má své srdce. Je jím rodina. Prosperita společnosti, úspěch církve a blahobyt národa tedy závisí na tom, jak to vypadá v domově každého z nás.

Budoucnost společnosti, její vzestup nebo úpadek, to je v rozhodující míře ovlivněno chováním a morálními zásadami mladých lidí, kteří vyrůstají kolem nás. Jejich vliv na společnost bude úměrný výchově, které se jim dostane. Záleží na tom, zda se jim už od dětství vštěpují správné návyky, sebeovládání a ukázněnost. Pokud jsou ponecháni sami sobě,

bez kontroly, stanou se z nich neustupní lidé, kteří nedokáží ovládat své chutě ani touhy. Přátelé, kterými se mladí lidé dnes obklopují, zvyky, které si vytvářejí, a zásady, které nyní přijímají, jsou klíčem ke stavu společnosti v příštích letech.

Z velké části vytvářejí atmosféru domova rodiče. Pokud se mezi nimi objeví neshody a napětí, vzájemný nesoulad se přenáší i na děti. Usilujte o to, aby ve vašem domově vládla něžná ohleduplnost. Pokud jste se jeden druhému odcizili a nedaří se vám žít křesťanským životem, je třeba, abyste se změnili. Vlastnosti, které v životě vědomě pěstujete, se nezmění smrtí, ani vzkříšením.

Důležitost správných pravidel a zásad. Každý křesťanský domov by měl mít svá pravidla a rodiče by svými slovy i chováním měli být dětem jasným a živým příkladem toho, co čekají od nich. Čistota v řeči a pravá křesťanská zdvořilost by měly být samozřejmé. Učte děti a mládež,

aby byly k sobě vzájemně uctivé, věrné Bohu a správným zásadám. Učte je respektovat Boží zákon.

Tyto správné zásady budou usměrňovat jejich život a projeví se i v jejich soužití s ostatními lidmi. Budou kolem sebe šířit pohodu, která pak ovlivní a povzbudí slabší jedince na cestě k nebi a ke svatosti. Každým ponaučením nebo napomenutím byste je měli povznášet a zušlechťovat. Když se o to budete snažit, nebudete se jednou muset stydět za to, co je o vás zaznamenáno v nebeských knihách.

Děti vychovávané v tomto duchu budou schopny zastávat zodpovědná místa, svými zásadami a příkladem budou stále pomáhat druhým konat dobro. Lidé, kteří ještě nejsou mravně otupělí, ocení dobré zásady, správně odhadnou přirozené nadání a moudře využijí své tělesné, duševní i morální schopnosti. Takoví lidé budou dobře připraveni na pokušení, budou mít kolem sebe ochrannou zeď, kterou nelze snadno zbořit.

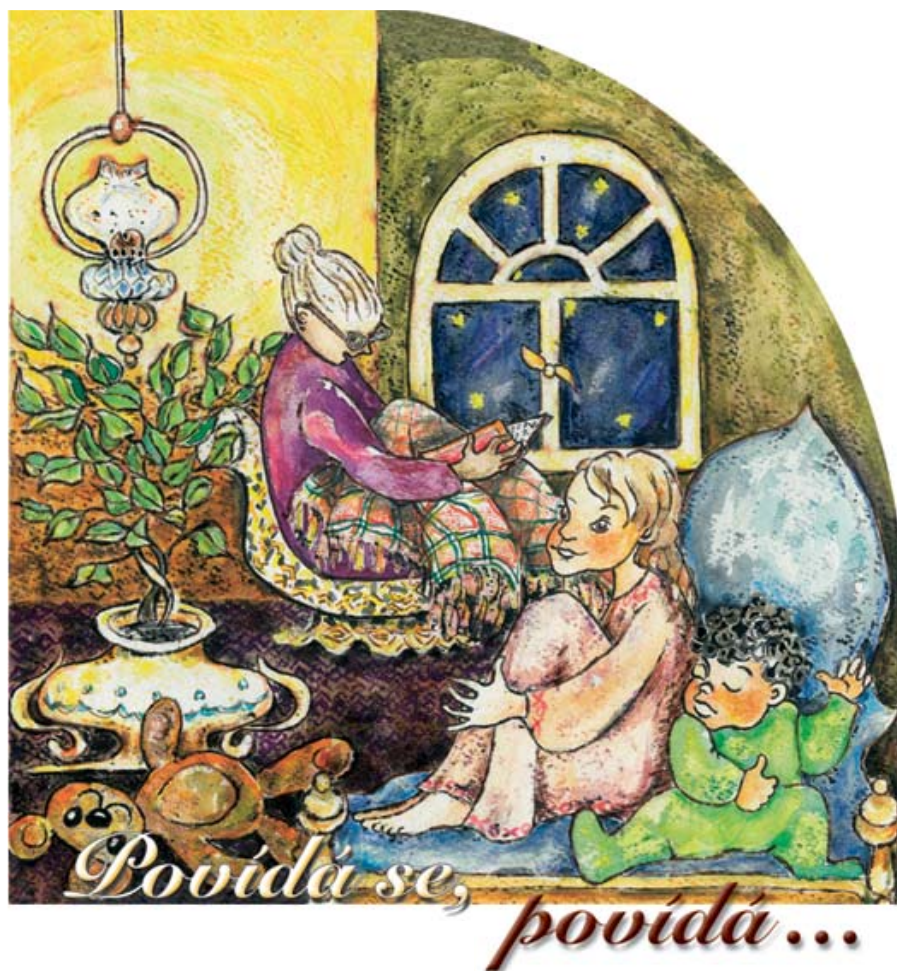
Vytvořte příjemný a šťastný domov. Mohou vás potkat různé problémy, takový už je lidský úděl. Vy však i přes „mraky na obloze“ můžete projevovat trpělivost, vděčnost a lásku.

I když náš domov může být zařízený velice prostě a obyčejně, přesto vždy může být místem radostné konverzace a laskavého jednání, kde zdvořilost a láska jsou stálými hosty.

Při uplatňování pravidel a zásad v domově postupujeme moudře a laskavě, ne tvrdou holí. Když přikazujeme s láskou, děti ochotně poslechnou. Nikdy nešetíme chválou. Usilujeme o to, aby své dětství prožili co nejšťastněji. Kypřeme půdu jejich srdcí svou láskou a náklonností tak, aby byla připravena přijmout semeno pravdy. Nezapomínejme, že Bůh nesesílá na zem jenom mraky a déšť, ale také zářivé sluneční paprsky, pod kterými semena klíčí a rostliny kvetou. Podobně i děti sice potřebují napomínání a trestání, ale také povzbuzení, pochvalu a hřejivé teplo laskavých slov.

Kristova přítomnost v domově. Domov, který zkrášluje láska, vzájemné porozumění a takt, je místem, které andělé rádi navštěvují a kde je Bůh oslavován. Zázemí a vliv křesťanského domova je v období dětství a dospívání nejspolehlivější ochranou před vnějšími dopady mravní zkaženosti. V atmosféře takového domova se děti naučí milovat jak pozemské rodiče, tak nebeského Otce.

Z knihy *Šťastný domov, kterou vydalo nakladatelství Advent-Orion s. r. o. v roce 1997*



Léta dětských her, plánů, tajuplných představ a přání. Období plné radosti, dobrodružství, ale i prvních, mnohdy bolestných setkání s realitou života. O tom všem vypráví kniha „Povídá se, povídá...“, z níž vám přinášíme krátkou ukázkou.

Děti v příbězích mohou jako v zrcadle spatřit odraz vlastního světa, svých snů a tajemství; mohou v roli dětských hrdinů nanečisto prožít okamžiky komplikovaných životních situací a stát se svědky jejich nečekaných rozuzlení. Dospělí v knize najdou příležitost zavzpomínat na lapálie dětského věku, otočit se zpět a z nepřeborné pokladnice vlastních zážitků vynést na světlo klenoty, které proteplí zdi domovů a zahřejí dětská srdce. Vždyť právě vyprávění rodičů je pro děti tím nejzajímavějším, neboť v něm lze zaslechnout ujištění, že na lodi života neplují sami...

Jablíčka dědy Karpíška

O tom, že máme pomáhat i našim nepřítelům

„A máš ji!“ zakřičel Bohouš, když sněhová koule dopadla na hlavu utíkajícího kamaráda. „To ti teda nedaruju!“ smál se Adam. Konečně byl sníh. Kluci se nemohli toho bílého zázraku nabažít. Koulovali

se, klouzali se, smáli se na celé kolo; byli úplně vedle z té velké nadílky sněhu, která včera večer spadla z bílých oblak.

„Tome, podívej, jak má děda Karpíšek zasněženou cestu. To určitě není doma,

jinak by měl cestičky krásně umetené,“ ukazoval Adam přes plot k malému domečku v zahradce. „Co kdybychom mu snih odházeli? To by koukal, co říkáš?“

„Já věděl, že ta rána koulí bude mít následky. Copak si nevzpomínáš, jak nás starý Karpíšek honil, když jsme mu v létě vlezli na jabka? Ještě teď se strachy třesu, když si na to vzpomenu,“ řekl Bohouš a zakroutil hlavou.

„Neměli jsme mu tam lézt, vždyť víš, že se takové věci nedělají. Ta jablka jsou jeho a my neměli právo mu je brát.“

„Stejně je to ale i se sněhem. Snih je za plotem, tak ho tam nechej. Já tam nepolezu a basta! A vůbec, jdu domů!“ řekl rázně Bohouš, otočil se na podpatku a odešel.

Adam vzal opatrně za kliku dědovy branky. Když zabral, ozvalo se táhlé zavrzání, až se lekl. Chvilu váhal, ale potom se vydal po sněhové pokrývce ke stavení. Branku si nechal otevřenou, to pro případ, že by musel vzít do zaječích. U dveří stála opřená lopata, Adam ji popadl a pustil se s vervou do práce. Juj, to mu bylo teplo. Taková práce ho hrála dvojnásob. Měl z ní obrovskou radost. Překonal strach, pomohl dědovi Karpíškovi a ještě měl pocit, že aspoň trochu napravil svoji letní výpravu na jablka. Byl tak zabraný do práce, že ani neslyšel, jak se za ním otevřelo okno.

„Copak to vidí mé staré oko, takový zdatný pomocník,“ ozvalo se za Adamem. Hrklo v něm jako v babiččiných pendlovkách. Chtěl zahodit lopatu a zmizet. Ale ten hlas nezněl vůbec zle. Zdál se mu dokonce milý a přátelský.

„Pojd, připravím ti malé občerstvení,“ zval děda Adama dovnitř. Ten ještě malou chvíli váhal. Premýšlel, jestli to není léčka, ale nakonec šel a nelitoval. Nejenže dostal čaj a sušenky, ale děda mu taky vyprávěl o svém dětství, kdy se psávalo perem omočeným v kalamári, auta na silnici byla vzácností a místo televize vyprávěli rodiče dětem příběhy.

„Seděli jsme u kamen, naši malou komůrku osvětlovalo jen světlo petrolejové lampy, a napjatě jsme hltali příběhy, které nám tatínek nebo maminka vyprávěli. V kamnech hučelo a za oknem vál studený vítr, ale nám bylo teplo po těle i u srdce. Moc rád na ty chvíle vzpomínám.“

Adam se do té atmosféry úplně vžil. U dědy Karpíška to bylo stejné jako kdysi: kamna praskala, za oknem byla zima a děda tak krásně vyprávěl. Ani se mu nechtělo domů. Jenomže čas letěl jako splašený, a tak se Adam zvedl a povídá: „Já

už musím jít. Bylo mi s vámi moc dobře – a děkuju za pohostění.“

„Počkej, počkej, Adámku, já pro tebe něco mám, to budeš koukat.“ Děda zašel do kuchyně a za malou chvíli se vrátil s ošatkou krásných červených jablek. Vypadala lépe než v létě.

„Jsou zimní, v létě se nedají jíst, kvůli tomu jsem vás odháněl,“ říkal děda na vysvětlenou a strkal mu červená jablíčka do kapes. Adam poděkoval a vyřítel se ven. Když zavřel vrzavou branku, ještě jednou se otočil a zamával na dědu v okně. S pocitem vítězství se vydal domů.

„Měl jsem o tebe strach, Adame. Viděl jsem tě, jak jsi vešel dovnitř, a tak tady na tebe celou tu dobu čekám. Co bylo, povídej?“ volal na něj prokřehlý Bohouš.

„Děda je hodnej, abys věděl. Vyprávěl mi o svém životě a dal mi čaj a sušenky. A ještě něco mi dal, podívej!“ Adam napráhl ruku s červeným jablkem.

„Téeda, kdo by to byl řekl. Jak to, že je tak velké a krásné, když v létě na stromech byla jabka malá a zelená?“

„Jsou zimní. Děda nás hnal proto, že nechtěl, abychom mu zničili úrodu. Jinak mi slíbil, že pokud mu zase přijdu pomoci, dá mi jich plný koš. Ten je hodnej, že?“ dodal s nadšením Adam. V Bohoušově tváři byl vidět stín smutku nad zbabělým útekem od práce i od kamaráda.

„Děda Karpíšek je fakt dobrák. Rád půjdu příště s tebou, můžu?“

„Jasně, můžeš!“ usmál se Adam, mrkl na Bohouše a dodal: „A o jablíčka se rozdělíme.“



Jede se k moři

O tom, že neodolatelná chuť může zmařit celé prázdniny

Dovolená u moře, s rodiči, to bude paráda! Terezka a Šárka se už nemohou dočkat. Do odjezdu zbývá poslední den. Všechno už mají připravené, věci zapakované v kufrech, auto naleštěné, až zrak přechází, dokonce i babička z Horního Bolíkova je tu. Přijela hlídat nejmenšího brášku, který s nimi ještě nemůže, protože je na tak dalekou cestu moc malý. Zbývá tedy jen jediné – zamávat a „tradaáá“, prázdniny zítra začínají. Děvčata hoří nedočkavostí. Hrají si před domem na písčku, ale v myšlenkách se již prohánějí po písčinych plážích. Představují si tu nádhru: v uších to šumí, šplouchá a klokotá,

slaný vítr jim ovívá tvář a raci se jim chechtají nad hlavou.

„Já myslím, že moře je dvacetkrát větší než naše přehrada,“ přemýšlí nahlas Terezka.

„Ba ne, moře je stokrát větší a k tomu je ještě slané a krásně modré,“ opravuje ji Šárka.

„Stokrát? To není možné!“ kroučí Terezka udiveně hlavou. „Něco tak obrovského si ani nedokážu představit.“

„Však to brzy uvidíš a přesvědčíš se na vlastní oči,“ řekla Šárka a vyklopila z kyblíku další bábovičku.

„To bude žůžo, až spolu na pláži postavíme pískový hrad!“ radovala se Terezka. Viděla to v živých barvách: vysoké pískové věže a chodby, stříšky z mušliček, vodní příkopy – už aby tam byli. V očích jí samou radostí plápolají nezbedné plamínky. S vervou se pustí do další bábovičky. Děvčátka chvíli mlčí, chvíli si povídají a chvíli zase sní o plážích a nepředstavitelně velkém moři.

Najednou to ale Terezku přestalo bavit. S povzdechem odhodí lopatku a kouká nepřítomně před sebe. Veliké červené třešně, co rostou na stromě za domem, ji úplně omámily. Juj, jakou na ně dostala neodolatelnou chuť. Už včera je mlsně okukovala. Táta jí sice slíbil, že až večer přijde, třešně otrhá a zítra si je vezmou na cestu, jenomže komu by se chtělo čekat tak dlouho. Terezka na ně dostala chuť právě teď.

„Šárko, jde se! Pomůžeš mi trhat třešně. Podržíš žebřík a já vylezu nahoru,“ seznamuje ji se svým plánem.

„Třešně trhat nesmíme, táta to přece zakázal,“ protestuje Šárka.

„Třešky, plesky, táta se to nedozví,“ odsekne trochu pohrdlivě a už se žene do zahrady.

„Jestli spadneš, bude mela, uvidíš!“

Terezku už ale nic nemůže zastavit. Té touze se prostě nedá odolat, šplhá do koruny a myslí jen a jen na třešně. Jak jsou veliké a krásné! Nejdřív si dala dvě za ucho a jednu do pusy. Byla šťavnatá a sladká. Takovou pochoutku si přece nemůže nechat ujít, to dá rozum. Terezka trhá jako zběsilá. Tričko se utěšeně plní lahodnými korálky.

„Drž pevně žebřík, lezu dolů!“ křikla na sestřičku a už se sunula opatrně níž. Šlo to pomalu a velmi špatně. Dolů to jde vždycky hůř, a když má člověk tričko třešněmi nacpané k prasknutí – darmo mluvit. Koruna stromu se ve větru pohupovala jako plachetnice a Terezce se zatočila hlava. Mohla se držet jen jednou rukou; zdálo se, že ani nožky ji moc jistě nene-

sou. Strach jí svíral bříško. Chytla se větve pevněji, opřela se o ni, ta se zakymácela a – „křup“. Terezka se dole rozplácla jak široká, tak dlouhá.

Chvíli bylo ticho, Terezka ležela nehybně na zemi a Šárka vytřeštěně zírala na sestřinu pokroucenou ruku. Najednou se oběma ale vrátil hlas. Zahradou se rozlehl hurónský křik. Terezčin nářek se mísil s Šárčiným křikem o pomoc: „Babí, babí, Terezka spadla ze stromu! Má něco s rukou! Honem, honem.“

Babička tu byla jedna dvě a začala hned hubovat: „Holky nezbedný, člověk aby vás nespustil celý den z očí. Chvíli vás nehlídám, a neštěstí je hotové!“ Pak zase odběhla, aby zavolala sanitku. Houkačka ohlásila příjezd pana doktora, který plačící Terezku prohlédl, naložil na nosítka a odvezl do nemocnice. Domů se vrátila až večer s rukou v sádře. Z jejího výrazu bylo poznat, že své neposlušnosti velmi lituje. Tatínek s maminkou jí nic nevyčítali. Nebylo také proč – Terezka se za svoji neposlušnost vytrstala sama. Svoji bílou ozdobou si může být jistá po celý zbytek prázdnin. Dovolená u moře se jí rozplynula před očima jako krásný sen. Plakala bolestí i žalem. Namísto dovádění v moři bude trčet celých čtrnáct dní s babičkou a malým Jirkou doma. Neuvidí pláž ani racky, nezjistí, zda je voda v moři opravdu slaná. A to jen kvůli tomu, že nedokázala odolat své chuti. Dobrodružství s třešněmi vyšlo Terezce zkrátka pěkně draho.



NA ÚSVITU DĚJIN

Kniha americké spisovatelky Ellen Gould Whiteové, z níž vybíráme následující ukázkou, Vás zve k zamyšlení nad starými, více či méně známými příběhy, o kterých – jak sami zjistíte – stojí za to přemýšlet. O Adamovi, Evě a pozemském ráji, o potopě a Noemově arše, o stavbě babylónské věže, o městu jménem Sodoma, o dlouhém putování Abrahama a jeho rodiny, o Josefovi na dvoře egyptského faraóna..., ale třeba také o Mojžíšovi, který vyvedl celý svůj národ z otroctví do zaslíbené země. Tyto příběhy se odehrály na úsvitu lidských dějin a jsou staré několik tisíc let. Starodávné říše už sice odvál čas, hroby slavných postav minulosti již dávno zavál písek a mnohé příběhy jsou téměř zapomenuty... Přesto však mluví naší řečí a mají nám co říct. Takové věci jako dobro a zlo, láska a nenávisť, věrnost a zrada či odpuštění a pomsta jsou totiž i nám dnes více než důvěrně známé.

ADAM A EVA V ZAHRADĚ EDEN – PRVNÍ OBYVATELÉ ZEMĚ

„Nebesa byla učiněna Hospodinovým slovem, dechem jeho úst pak všecken jejich zástup. Co on řekl, to se stalo, jak přikázal, tak vše stojí.“ (Ž 33,6,9)

Když země vyšla z rukou svého Mistra, byla nesmírně krásná. Úrodná půda vydávala všude bujnou zeleň. Nikde nebyly odporné bažiny ani neúrodné pouště.

Kam oko pohlédlo, zdravily ho nádherné keře a líbezné květiny. Vzduch byl čistý a svěží. Celá krajina byla obestřena krásou, půda posetá květy vypadala jako nejhonosnější palác.

Když byla stvořená země oživena spoustou živočichů a rostlin, byl na scénu přiveden člověk, korunni dílo Stvořitele. „I řekl Bůh: »Učiníme člověka, aby byl naším obrazem podle naší podoby. Ať lidé panují nad... zemí.« Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem..., jako muže a ženu je stvořil.“ (Gn 1,26,27)

Když člověk vyšel z ruky svého Stvořitele, jeho tvář zářila světlem života a rados-

ti. Adam byl mnohem vyšší, než jsou dnešní lidé. Eva byla o něco menší, ale měla vznešenou a překrásnou postavu. Bezhraničný pár na sobě neměl umělé oděvy. Byli oděni rouchem slávy, jaké nosí i andělé.

První manželství

Když byl stvořen Adam, Bůh řekl: „Není dobré, aby člověk byl sám. Učiním mu pomoc jemu rovnou.“ (Gn 2,18) Bůh dal Adamovi spolčenci, „pomoc jemu rovnou“, ženu, která pro něj byla vhodnou partnerkou a která s ním vytvoří úzký vztah lásky a vzájemné náklonnosti. Eva byla stvořena z žebra vyňatého z Adamova boku. Neměla mu vládnout jako hlava ani neměla být pošlapávána jako osoba podržena, ale měla mu stát po boku jako rovnocenná, jím milovaná a chráněná bytost. Byla jeho druhým já, což ukazuje na těsné spojení, jaké má existovat v tomto vztahu. „Nikdo přece nemá v nenávisti své tělo, ale žije je a stará se o ně.“ (Ef 5,29) „Proto opustí muž svého

otce i matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem.“ (Gn 2,24)

„Manželství ať mají všichni v účtě.“ (Žd 13,4) Manželství je jednou ze dvou institucí, které si Adam po pádu do hříchu přinesl s sebou za brány ráje. Když lidé poznají a uplatňují Boží zásady, je manželství požehnáním. Střeží čistotu a štěstí lidského pokolení a povznáší fyzické, intelektuální a morální vlastnosti.

„Hospodin Bůh vysadil zahradu v Edeně na východě a postavil tam člověka, kterého vytvořil.“ (Gn 2,8) V této zahradě rostly stromy všech druhů. Mnohé z nich byly obtěžkány lahodným ovocem. Půvabné keře vinné révy se pnuly vzhůru a jejich větve se prohýbaly pod nákladem lákavých plodů. Adam s Evou dostali za úkol vytvarovat výhonky vinné révy do podoby altánků, a tak si pro sebe vytvořit obydlí z živých stromů obalených listím a ovocem. Uprostřed zahrady stál strom života, který svou nádherou předčil všechny ostatní stromy. Jeho plody prodlužovaly život.

„Tak byla dokončena nebesa i země se všemi svými zástupy.“ (Gn 2,1) „Bůh viděl, že všechno, co učinil, je velmi dobré.“ (Gn 1,31) Krásné stvoření nehyzdila žádná skvrna hříchu ani stín smrti. „Jižní hvězdy společně plesaly a všichni synové Boží propukli v hláhol.“ (Jb 38,7)

Sedmý den

Velkolepé dílo stvoření bylo uskutečněno během šesti dnů. „Sedmého dne dokončil Bůh své dílo, které konal; sedmého dne přestal konat veškeré své dílo. A Bůh požehnal a posvětil sedmý den, neboť v něm přestal konat veškeré své stvořitelské dílo.“ (Gn 2,2,3) Všechno bylo dokonalé, hodno svého božského Tvůrce. A Bůh odpočinul. Ne proto, že by byl unaven, ale aby se těšil z výsledků své moudrosti a dobroty.

Bůh sedmého dne odpočinul a poté ho oddělil jako den odpočinku. Člověk měl po vzoru Stvořitele v tento svatý den odpočinout a uvažovat o Božím díle stvoření, aby bylo jeho srdce naplněno láskou a účto k jeho Tvůrci.

Sobota byla dána celému lidstvu, aby lidé jejím zachováváním vděčně uznávali, že Bůh je jejich Stvořitelem a právoplatným Vládcem. Jsou dílem jeho rukou, podřízení jeho autoritě.

Bůh věděl, že sobota je pro člověka nezbytná, a to dokonce i v ráji. Člověk potřeboval v jednom ze sedmi dnů odložit své vlastní zájmy. Potřeboval sobotu, aby mu připomínala Boha a probouzela v něm

vděčnost, neboť všechno, z čeho se radoval, pocházelo z ruky Stvořitele.

Podle Božího úmyslu má sobota usměřňovat mysl lidí k jeho stvořitelskému dílu. Krása, která obestírá zemi, je důkazem Boží lásky. Věčné pahorky, stromy pnoucí se do výše, rozvíjející se poupata a křehké květy – to vše k nám promlouvá o Bohu. Sobota, která ukazuje na Toho, kdo to vše stvořil, vybízí lidi, aby otevřeli knihu přírody a hledali v ní moudrost, moc a lásku Stvořitele.

Strom poznání

Ačkoli byli naši prarodiče stvořeni jako nevinní a svatí, měli možnost dopustit se zla. Bůh je stvořil jako svobodné morální bytosti, které se mohly svobodně rozhodnout, zda se mu podřídí, nebo mu odprou poslušnost. Avšak než mohli být věčně v bezpečí, musela být vyzkoušena jejich věrnost. Na počátku lidské existence byla položena zábrana proti sobeckému uspo-

řádění sebe sama, které bylo základem satanova pádu. Strom poznání měl být zkouškou poslušnosti, víry a lásky našich prarodičů. Pod pohružkou smrti jim bylo zakázáno ochutnat jeho ovoce. Měli být vystaveni satanovým pokušením. Když ve zkoušce obstojí, budou umístěni mimo dosah jeho moci, aby se věčně radovali z Boží přízně.

Bůh postavil člověka pod zákon, který je základem Boží vlády. Mohl stvořit člověka bez schopnosti zhřešit. Mohl Adamovi zabránit, aby se dotkl zakázaného ovoce, avšak v tomto případě by člověk byl pouhým automatem. Bez svobody volby by byla jeho poslušnost vynucená. Takové opatření by bylo v rozporu s Božím plánem, nehodno člověka jako inteligentní bytosti a podpořilo by satanovo obvinění, že Bůh vládne despoticky.

Bůh stvořil člověka bezúhonného, bez sklonů ke zlu. Představil mu nejsilnější pohnutky k tomu, aby mu zůstal věrný. Poslušnost byla podmínkou věčného štěstí a přístupu ke stromu života.

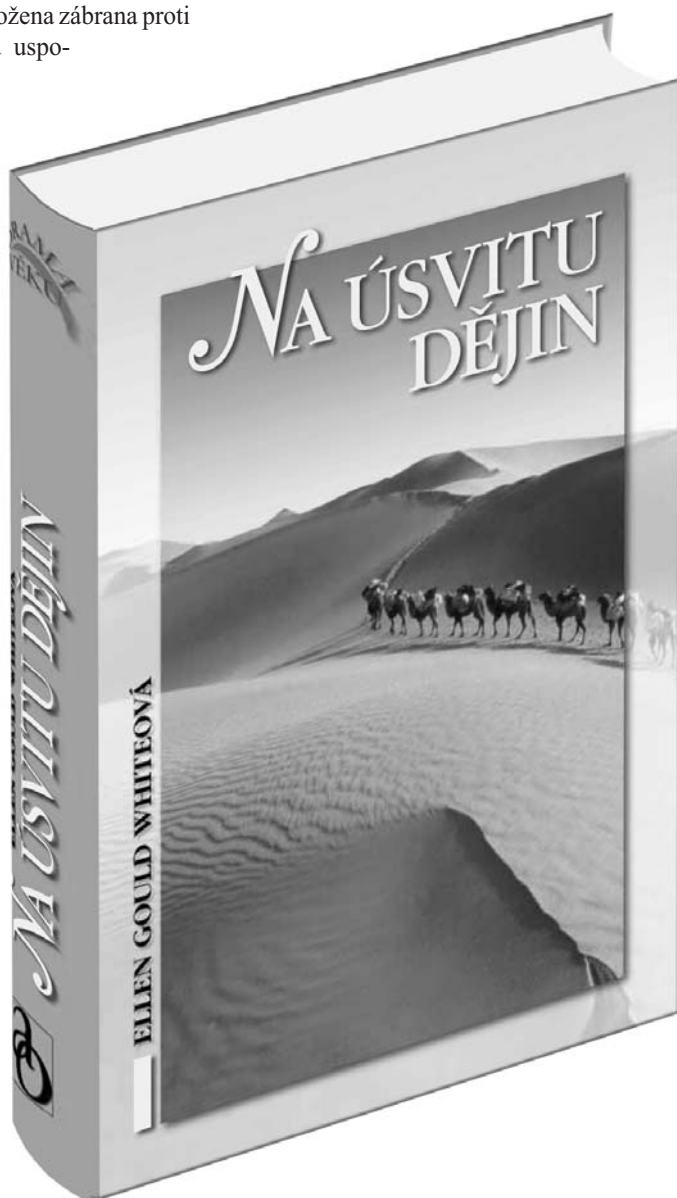
Eden

Domov našich prarodičů měl být vzorem pro ostatní rodiny, až jejich děti vyjdou, aby obýdly zemi. Lidé si ve své pýše libují v honosných a nákladných stavbách a v oslavování děl svých vlastních rukou, ale Bůh postavil Adama do zahrady. To je lekce pro každou dobu. Právě štěstí nespočívá v oddávání se pýše a přepychu, nýbrž ve společenství s Bohem prostřednictvím jeho stvořitelského díla. Pýcha a ctižádost nejsou nikdy uspokojeny. Skutečně moudří lidé najdou zalíbení v radostech, které dal Bůh v přírodě na dosah všem.

Obyvatelům Edenu byla svěřena péče o zahradu, aby ji „obdělávali a sřežili“ (Gn 2,15). Bůh určil člověku práci jako požehnání, aby zaměstnávala jeho mysl, posilovala jeho tělo a rozvíjela jeho schopnosti. Dokud byl bezúhonný, nalézal Adam v duševní a tělesné činnosti jedno ze svých největších potěšení. Přestože je práce doprovázena únavou a bolestí, jsou na omylu ti, kdo ji považují za zlořečenství. Bohatí se často dívají na pracující třídu spatra, ale to odporuje Božímu záměru, s nímž tvořil člověka. Adam neměl zahálet. Náš Stvořitel, který ví, v čem spočívá lidské štěstí, stanovil Adamovi práci. Pravou životní radost nacházejí jen pracující muži a ženy.

Adam a Eva nebyli jen dětmi v Boží otcovské péči, ale i studenty přijímajícími naučení od vševědoucího Stvořitele. Navštěvovali je andělé a mohli se přímo stýkat se svým Tvůrcem. Byli plní síly, kterou jim dodával strom života. Jejich intelektuální schopnosti byly jen o málo menší než rozumové schopnosti andělů. Sám věčný Tvůrce a Udržovatel všeho odhaloval jejich myslí přírodní zákony. Adam byl důvěrně obeznámen s každým živým tvorem, od obrovského leviatana, žijícího ve vodách, po drobný hmyz, který poletuje v slunečních paprscích. Každému z nich dal jméno a znal jejich přirozenost a zvyky. Na každém listku v lese, na každé zářící hvězdě, na zemi, ve vzduchu, na obloze bylo napsáno Boží jméno. Řád a soulad stvoření mluvily o nekonečné moudrosti a moci.

Kdyby byli Adam s Evou zůstali věrní Božímu zákonu, neustále by odhalovali nové poklady poznání, odkrývali svěží prameny štěstí a získávali jasnější představy o Boží nezměrné a nehynoucí lásce.



KDYŽ UMÍŠ „NEPOČÍTAT“...

Je večer a sázavským údolím se nese zpěv vodáků. Z chat na břehu je slyšet veselou zábavu, ale jinak už je všude klid. V jednom rekreačním centru, nedaleko od řeky, stojí velký bílý stan, odhadem tak pro čtyři sta lidí. Pokud vstoupíte pod stanovou plachtu, uvidíte na velkém plátně zvláštní obrazy. Střídají se tu chatrče z vlnitého plechu, hladové špinavé děti, obrazy zanedbané nemocnice a přeplněných ulic velkoměsta na hony vzdáleného zvykům naší bohaté civilizace. Místo – Bangladéš, děj – mise českého lékaře a jeho rodiny. Rozhodně zůstanete a budete sledovat vyprávění o zemi, kde zítra znamená naše před sto lety...



Vaše oči si už zvykly na přítomný stan osvětlený reflektorem videoprojektoru a začínáte hledat řečníka. Tomu, co sledujete na plátně, odpovídá i vaše představa – mohutného, silného člověka, který srší energií. Jinak by se tohle přece nedalo zvládnout.

Jste otrlý člověk dneška, zvyklý z televize na ledacos? Jenže toto není film, a už vůbec ne ledacos. Místy jsou to nezaostřené snímky velice ostré bídy a nekonečného zoufalství. Poslední fotka, video zhasíná a nahrazují ho silné reflektory. Někdo si utírá oči, jiný zamlkle hledí do země. Vy hledáte řečníka, ale nevidíte nikoho, kdo by odpovídal vašim představám. Jen na pódiu stojí s mikrofonem v ruce nenápadný hubený člověk – asi moderátor. Jenže jeho hlas je stejný jako hlas lékaře z vyprávění. Tenhle člověk žije v místech, která jste právě sledovali?

Přijeli na krátkou dovolenou domů, manželka je na vyšetření v nemocnici, on se také pokouší dát nějak dohromady. Mluví o našem přepychu, o tom, jak divně se cítí v našich plných supermarketech. Prosí, zdali by někdo nešel pomoci – do Bangladéše. Vypráví o některých projektech, které otupily alespoň kousíček některé z mnoha bíd ubohé země. To není snímek před odjezdem za dobrodružstvím, to je člověk, který přišel z jiného světa. Už je unavený, je na nohou celý den, ale stejně vám to nedá a zařadíte se do hloučku lidí kolem něho. Chcete se jen zeptat... Doktor Milan Moskala si s vámi sedne ve 22.30 a začíná své vyprávění.

Proč jste se vypravil do Bangladéše? Jako zubní lékař jste měl svou praxi, určité hmotné zajištění.

Musím se vrátit do svého dětství. Měl jsem věřící rodiče – křesťany, kteří nás doma vedli k tomu, že člověk nemá žít jen sám pro sebe. Jednou jsem měl příležitost poslouchat misionáře, který vyprávěl své zážitky. Zaujalo mě, kolik byl ochoten riskovat pro to, aby pomohl docela cizím lidem. Navíc to všechno říkal jako úplnou samozřejmost.

Od té doby jsem se učil anglicky a hledal jsem možnost, jak proměnit své sny v realitu. Chtěl jsem studovat na nějaké škole, kde bych se pro tuto práci mohl připravit. Jenže zrovna byla doba, která po-

dobným plánům moc nepřála. Navíc jsem neměl patřičné „předpoklady“. Kvůli náboženství jsem dostával dvojky z chování, a tak jsem se mohl vzdělat alespoň v umění malířském. Stal jsem se malířem pokojů. Stejně jako mnoho dalších jsem pak dělal střední večerní školu a doufal, že se to nějak vyřeší.

Ale jak jste se z malíře pokojů propracoval do stomatologické ordinace?

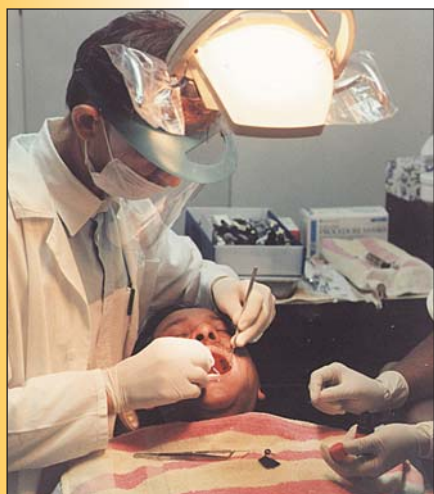
Proti všem tehdejšími zvyklostem jsem se nakonec dostal na zkoušky na vysokou školu. Nebylo mi zrovna veselo, protože



mé reálné šance na přijetí se rovnaly nule. Četl jsem si ve své Bibli a „náhodou“ jsem otevřel knihu Iz 48.14-15, kde jsem našel zvláštní text: „Vy všichni se shromáždíte a slyšíte: Kdo z nich oznámil tyto věci? Hospodin jej miluje, on splní jeho záměr proti Babylónu; jeho paže zasáhne Kaldeje. Já sám jsem to prohlásil, já jsem ho povolal, přivedl jsem ho a jeho cesta bude zdárná.“ Dokončil jsem lékařskou fakultu a nastoupil jsem na své první místo jako zubní lékař.

Takže jste opustil své plány stát se misionářem?

Myslím, že ne. Chtěl jsem nějak pomáhat lidem. Proto jsem v letech 1991-93 přijal práci na zajímavém projektu. Církev adventistů sedmého dne, kde jsem členem, se hodně věnuje otázce zdravého životního stylu, což je, podle mě, stále zanedbávaná oblast, a to nejen v odborných kruzích. Proto jsem se věnoval přednáškové činnosti – především pro běžné lidi. Byla to nesmírně zajímavá práce a myslím si, že



jsme dokázali pomoci mnoha lidem. Pak jsem se zase vrátil k zubařskému křeslu a šel pracovat do Prahy na II. Stomatologickou kliniku.

Takže z kliniky rovnou do Bangladéše?

Ne tak docela. V té době se rozhořel balkánský konflikt a jeho důsledky přesáhly asi všechny naše představy. Koho by napadlo, že válka dokáže, kromě lidských duší a krajiny, devastovat lidem tak rychle i dutinu ústní. Tato nenadálá potřeba nastartovala další zajímavou akci – pojízdnou zubní ambulanci. Projekt byl vybrán k realizaci, a tak jsme sehnali starší nákladní automobil, vybavení, materiál – a v září 1996 jsme odjeli do Bosny.



Přiznám se, že jsem zvláště zpočátku byl trochu nesvůj. Nešlo jen o válkou zničenou zemi, ale celkově se jednalo o naprosto odlišný styl práce. Mnoho věcí, které jsem na klinice v Praze považoval za naprostou samozřejmost, mi chybělo. Místo zázemí nemocnice byl naším pracovištěm stísněný prostor nadstavby nákladního auta. V našich podmínkách se ošetří za den několik pacientů, tam jich čekalo většinou několik desítek. Rozsah jednotlivých poškození a naše skromné možnosti nám dovolily jen ty nejnnutnější zákroky, abychom pomohli co největšímu počtu lidí alespoň od těch nejakutnějších problémů.

Na které straně válečné fronty jste pracovali?

To byl další zajímavý rys tohoto projektu. Šlo mimo jiné o to, ukázat znesvářeným stranám cestu ke vzájemné snášenlivosti. Proto jsme pracovali jak pro muslimy, tak i pro Srby. Někdy to nebylo lehké, ale rozhodně to přineslo v dané oblasti mnoho dobrého. Většinou jsme zajeli do nějaké vesnice nebo jsme zaparkovali u školy a dál jsme se starat nemuseli, za chvíli bylo kolem nás dostatek pacientů. Většinou jsme končili až večer.

Kromě toho jsme zorganizovali několik dětských táborů pro děti z oblastí postižených válkou, aby mohly alespoň na chvíli zapomenout na válečné napětí.

Také jsme se pokoušeli udělat něco pro zdravotní osvětu. Pořádali jsme semináře o stresu, o odvykání kouření a navazování kontaktů. Po podobném válečném konfliktu nestačí lidem jen sebrat zbraně, je třeba učit je znovu žít. Myslím, že podobné aktivity pomohly mnoha lidem.

Vláda České republiky prodloužila tento projekt, který byl ukončen v říjnu 1998. Celou dobu jsme úzce spolupracovali s humanitární organizací ADRA, která dokázala nejen v tomto případě, že je skutečně profesionálním týmem.

Co na vaši práci říká rodina?

Bez podpory mé ženy bych nic takového nemohl dělat. Byli jsme společně v Bosně a teď jsme spolu v Bangladéši. Manželka je zdravotní sestra a tato práce ji také přitahuje. Je však třeba si uvědomit, že pro ženu je tato úloha mnohem těžší. Musí zajišťovat chod domácnosti, rychle se přizpůsobit novým podmínkám a často je třeba improvizovat. Hlavním problémem je určitá samota, protože kultura těchto zemí se podstatně liší od našich zvyklostí. Role ženy je naprosto jiná a někdy není lehké se s tím vyrovnat.

Naše dcera snáší naše pracovní nasazení velice dobře. Na druhé straně musí



snášet většinu věcí stejně jako my, včetně jednostranné stravy, rizika nemoci i určité samoty. Od malička se však učí vidět potřeby druhých lidí a reagovat na ně. Většinou se zapojuje do naší práce, pomáhá rozdávát potraviny, šaty a pomáhá, kde se dá. Vidí kolem sebe hlad, bídu a utrpení a určitě si může vytvořit lepší obraz reálného světa kolem než její vrstevníci.

Jak jste se dostal do Bangladéše?

Už během služby v Bosně jsem komunikoval s příslušným oddělením vedení Církve adventistů sedmého dne, které má na starosti koordinaci práce lékařů v zemích, které to potřebují. Tak jsem dostal pozvání na zubní kliniku v Bangladéši. V říjnu 1998 jsme přijeli z Bosny a 24. listopadu jsme odlétali do Bangladéše. Začali jsme působit v Dhace na Adventistické stomatologické klinice, kde jsme zpočátku pracovali s kolegy z USA, ale na jaře 1999 ukončil svou misi a já jsem dostal na starost celou kliniku. Kromě toho se starám o oddělení zdraví Církve adventistů v Bangladéši.

Jak na vás zapůsobilo nové místo?

Byl to určitý šok. Vystoupili jsme z letadla a ocitli jsme se v jakési podivné sauně – vlhko a horko. Odlétali jsme z listopadové Prahy a vystoupili jsme v tropickém vedru.

Dalším momentem byl kulturní šok po vystoupení z haly letiště – tisíce žebráků a všude stále stejné: „...dej bakšiš, dej bakšiš...“ V prvním okamžiku máte chuť sednout do stejného letadla a rychle se vrátit domů.

Člověk si musí rychle zvykat. Pěšky to mám do práce 20 minut a všude narážím na žebrající děti, nemocné lidi a všelijak potřebné. Od rána se setkáváte s neuvěřitelnou bídou a neustále narážíte na vlastní bezmocnost – jak pomoci, co jim dáme najíst?

Bangladéš je typická země s minimální nadějí do budoucnosti. Většinová negramotnost, zaostalé zemědělství, žádný průmysl a navíc často se opakující záplavy. Lidé se pokoušejí hledat obživu ve velkých městech, což jen dále komplikuje situaci. Na předměstí se rozšiřují slumy a bída rychle přibývá. Je nám líto všech těch zbídačelých lidí – hlavně dětí, ale velice rychle zjistíte, že velikost tohoto problému přesahuje daleko možnosti i větších organizací, než je naše zubní klinika.

Poprvé jsme udělali sto balíčků s potravinami a vyrazili jsme do ulic jedné chudinské čtvrti, ale za pár minut bylo vše rozdáno a další stovky lidí se tísnily kolem nás. Tuto práci děláme v rámci našeho

„domácího rozpočtu“, a tak musíme neustále počítat, abychom nějak vyšli. Nakonec rozdáváme jídlo každý den, ale to je jen kapka v moři. Většinu času trávím prací na klinice, kde se snažím nejen zajistit provoz, ale také pracovat na rozvoji dalších projektů.

Slyšel jsem také něco o adoptci opuštěných dětí.

Opuštěné děti, to je další velký problém Bangladéše. Některým zemřeli rodiče na následky nemoci či úrazu, o jiné se rodiče pro velkou chudobu prostě neumí nebo nemohou postarat. Tak vyrůstá mnoho dětí na ulici a mají velice malou šanci na nějakou rozumnou budoucnost. Proto jsme se kontaktovali s organizací při Církvi adventistů s. d. – Bangladesh Childrens sponsorship services – a hledali nějakou možnost jak pomoci.



Není to nějaká živelná akce, ale dobře organizovaný projekt. Ve spolupráci s českou Adrou jsme začali organizovat tuto formu pomoci dětem. Pracovnice Adry – Alena Rusová – se ujala organizace celého projektu, který dostal jméno BANGBABY. Princip není složitý, najde se člověk ochotný sponzorovat dítěti v Bangladéši pobyt a výuku na internátní škole. Dítě tak najde nejen domov, ale hlavně dostane šanci získat vzdělání, a tím i šanci na lepší uplatnění v životě. Jsem rád, že se našlo tolik lidí, kteří jsou ochotni pomoci.

Co vaše nemocnice?

Po odchodu svého kolegy už nejsem jen lékař, ale hlavně ředitel, což přináší spoustu administrativy, nutnost řešit problémy zaměstnanců, zásobování a jednání s úřady. Pak se teprve mohu věnovat zubní ordinaci nebo práci v terénu. Přes poledne rozdáváme potraviny ve slumu, ale přes všechnu snahu se většinou dostane jen na děti.

Manželka pracuje na půl úvazku jako zdravotní sestra, potom jde s námi rozdávát chleba a pak už ji čeká starost o domácnost. Často obdivuji její trpělivost.

Nejste už unavení?

Priznám se, že jsem nepočítal s tím, nakolik na nás bude působit nejen změna podnebí, ale i změna stravy. Chybí nám větší výběr potravin. Je to chudá země, není tu mnoho zeleniny, není tu ani celozrnná strava; v obchodě seženete jeden druh jogurtu, a tak se vzhledem k podnebí a pracovnímu zatížení někdy cítíme velmi unaveni. Doufám, že nám tato dovolená trochu pomůže zregenerovat síly.

Našli jste si tam nějaké přátele?

To je problém podobných zemí: bengálec vás chápe jako nadřazeného člověka. Můžete si s nimi popovídat, ale skuteční přátelé nám trochu chybí. Kontakty s domovem udržujeme díky elektronické poště, ale někdy se nám skutečně zasteskne.

Není vaše pomoc jen kapka v moři?

Ano, je. Jsem dnes realista a je mi jasné, že nedokážeme zvrátit situaci v této nebo jiné podobné zemi, kde vláda není schopna efektivně řešit ani ty základní problémy. Bída na světě v podstatě přibývá. Nůžky mezi bohatstvím jedněch a bídou druhých se rychle rozevírají, ale to není to podstatné. Já jsem se rozhodl pomoci a jsem rád, že můžeme být alespoň tou kapkou v moři.

Mohu se na závěr zeptat na motiv vaší práce?

Asi by mělo zaznít něco moudrého, ale pokusím se to říci docela obyčejně. Mým motivem je víra. Víra, že tento svět není pouhou souhrou podivných náhod. Věřím, že celá naše civilizace směřuje k naprosto nové budoucnosti, kdy Stvořitel tohoto světa znovu vrátí vše do původní harmonie a krásy. To Bůh slíbil, ale současně nám dal příklad a vyzval nás k zodpovědnému životu služby a ochoty pomáhat potřebným lidem kolem nás.

Člověka z nás nedělá schopnost myslet, ale schopnost citlivě vnímat skutečné potřeby lidí kolem nás a správně na ně reagovat. Každý podle svých možností. Proto už několik let žijeme s rodinou trochu jinak, než je běžným zvykem.

Každý bychom měli občas prozkoumat svůj žebříček hodnot a přemýšlet nad svými možnostmi, bylo by škoda je nevyužít.

**ZA ROZHOVOR DĚKUJE DOKTORU MOSKALOVÍ
MAREK ŠKRLA**

NEVŠEDNÍ DOBRODRUŽSTVÍ

Mnoho lidí chce poznat pro poznání samo. To je zvědavost.
Jiní chtějí vědět, aby byli vzdělaní. To je ctižádost.
Ale jen málo lidí se snaží získat vědomosti,
aby mohli sloužit a jiným pomáhat žít. To je láska.

(Bernard de Clairvaux)



Malebné údolí řeky Sázavy skrývá na jednom ze svých břehů zajímavou budovu. Je vidět, že nedávno prošla kompletní rekonstrukcí a vše září novotou. Pokud projdete branou, určitě vás zaujme vkusná úprava celého pozemku, která dává tušit, že za tím vším se skrývají lidé, kterým na celém objektu záleží. První, co vás napadne – to je určitě nějaké sanatorium. Jenže ve školním roce tu během dne potkáváte spoustu mladých lidí, takže nezbyvá, než se zeptat nebo si přečíst na informační tabuli – Teologický seminář církve adventistů sedmého dne. Bylo by asi škoda spojit se s touto informací a nepokračovat po chodníku až k hlavní budově. Pak stačí zaklepat v prvním patře u dveří zdejšího pana ředitele a požádat o krátký rozhovor.

V naší zemi asi není mnoho škol s tímto zaměřením, můžete nám říci něco o historii TS?

Ano, naše škola patří k velmi malému počtu škol, které nabízejí studium teologie a příbuzných oborů pro zcela praktické uplatnění. Její absolventi jsou vybaveni pro pastorační, diakonskou, katechetickou, evangelizační a kazatelskou činnost.

Škola má už poměrně „dlouhou“ historii. Vznikla ve dvacátých letech minulého století. Vrchol svého meziválečného působení prožila v letech 1925-1934. Škola také dvakrát zakusila dopad komunis-

tické zvůle. Nejdříve to bylo v roce 1950 a pak znovu v roce 1973. Současná instituce vznikla v roce 1990 a od té doby prošla různými změnami, především co se týče místa působení a statutu školy.

Co, podle Vás, vedlo ty desítky, většinou mladých lidí, ke studiu na Teologickém semináři v době, kdy seminář mohl fungovat jen v provizorních podmínkách?

Vysvětlení není složité. Po dlouhých letech nesvobody tu byl veliký hlad po takovémto druhu vzdělání. Lidé byli nadšeni novými podmínkami, chtěli hlouběji promýšlet možnosti, které dává živé náboženství, chtěli „přiložit ruku k dílu“ a sloužit společnosti a církvi.

Po listopadu 1989 tedy začíná další kapitola novodobé historie TS. Kde jste začínali?

První provizorní sídlo školy bylo v Praze na Smíchově. Byly to velice průkopnické podmínky s výraznými nedostatky v ob-

lasti materiálního zabezpečení. Tehdy jsme například měli jedinou učebnu, žádné prostory pro učitele, v jedné místnosti spalo na poschoďových postelích dvacet studentů. Scházel prostor pro soukromé studium a o knihovně se nám jen mohlo zdát.

Co vás přivedlo sem do Sázavy?

Situace se nedala řešit jen průkopnickým nadšením. Při hledání definitivního řešení jsme na chvíli skončili v nájmu jednoho velmi kvalitně zařízeného školicího střediska asi 25 kilometrů za Prahou. Později se výrazně zhoršily nájemní podmínky, a tak jsme se museli znovu stěhovat. Na třetím místě (již v Posázaví) jsme však setrvali jen několik měsíců, protože podmínky byly naprosto neúnosné. Intenzivně jsme hledali nějakou vhodnou budovu, a tak jsme nakonec v březnu roku 1995 zakotvili v Sázavě.

Jaký statut má vaše škola, jakého stupně vzdělání mohou vaši studenti dosáhnout?

Piknik: Důvod pro trochu radosti se vždycky najde





budova školy a hl. vchod

Jsme především církevní škola. To jednak znamená, že jejím zřizovatelem je církev, a jednak to, že škola se při svém pedagogickém působení řídí filozofií výchovy, která je vlastní naší církvi.

Dále je třeba zmínit, že vyšší odborná škola je vedena v síti škol Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy České republiky a její absolventi získávají titul diplomovaný specialista (DiS.). Bakalářské studium teologie je akreditováno v USA a jeho absolvent obdrží titul Bachelor of Theology (B. Th.).

Jaké obory můžete nabídnout?

Vyšší odborná škola nabízí v tříletém denním a čtyřletém dálkovém programu obor teologicko-pastorační činnosti. Bakalářské studium přidává navíc ještě jeden rok studia, které je zaměřeno na teologická a praktická specifika působení duchovního v Církvi adventistů sedmého dne.

Kromě toho máme i neakreditované obory. Jedná se o jednoleté denní studium, které napomáhá v duchovní orientaci, poskytuje základní vzdělávání v křesťanství a otevírá cestu ke službě v církvi. Nabízíme i tzv. diferenciální studium pro studenty a absolventy teologických fakult, kteří chtějí působit jako duchovní v Církvi adventistů sedmého dne.

Kolik máte studentů a odkud?

V současné době máme ve všech nabízených studijních programech 101 studentů. Pocházejí z Čech, Moravy, Slezska a ze Slovenska. Ceníme si toho, že naši školu nepostihly důsledky dělení státu.

Jak váš seminář funguje, kdo hradí náklady na studia?

Škola je finančně zajištěna církví. Vedle toho přijímá dotaci od státu, příspěvky studentů za školné, ubytování a stravu a dary sponzorů.

Jaké priority jste si stanovili ve své práci jako učitelský sbor?

Naším cílem je nejenom odborně vzdělávat, ale také formovat mladého člověka v postojích. Jsme totiž přesvědčeni, že společnost daleko nejvíce potřebuje mravně silné lidi. Hlavním cílem je vychovávat pro službu.

Co je Vaší největší potřebou nebo přáním?

Přál bych si, abychom měli dostatek zájemců o studium a abychom je s Boží pomocí dokázali vést, vzdělávat a vychovávat tak, aby jako naši absolventi byli pro službu.



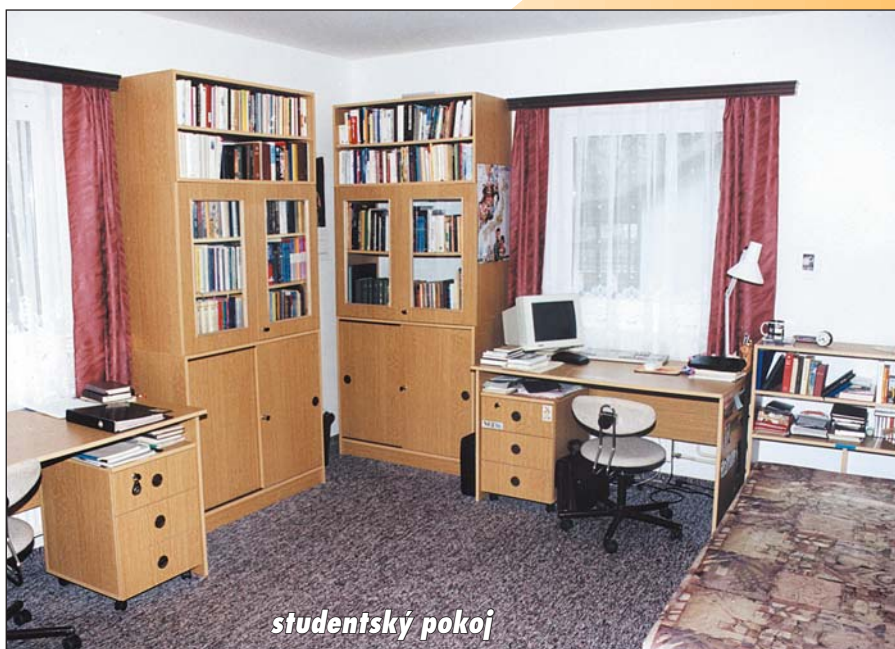
dveře Teologického semináře jsou otevřeny pro každého

lečnost a církev tak prospěšní, jako je sůl pro dobré jídlo a světlo pro cestu v noci. Nemyslím, že by naši studenti museli nutně být mediálními hvězdami. Stačí, když pomohou orientovat lidi na Boha, na Krista a na hodnoty, které svojí podstatou přesahují tento život: víru, naději a lásku.

Loučím se s přátelivým panem ředitelem Teologického semináře – Miloslavem Žaludem, zavírám dveře jeho kanceláře a scházím pomalu po schodech tiché příjemné budovy. Za dveřmi učeben se ozývají tlumené hlasy přednášejících a já mířím parkem k bráně školy, která připravuje své žáky na neuvěřitelná dobrodružství. Místo informací o tom, jak v tomto světě co nejvíce získat pro sebe, se tu studenti učí, jak co nejvíce rozdat těm druhým.

To není zastaralé. Naopak, přeskočili dobu, učí se filozofii života, která je ještě daleko před námi. Věřím, že se nám podaří k ní jednou dojít...

M. Š.



studentský pokoj

KDE BYL BÜH?

Bylo klidné podzimní ráno v Ohiu. Snídal jsem na lavičce v parku a sledoval, jak žluté listy padaly ze stromu vlašského ořechu, pod kterým jsem seděl. Pak jsem sesbíral své věci a nasedl do svého auta; byl čas vydat se na cestu do kanceláře. Naladil jsem si svou oblíbenou místní stanici se zprávami. Překvapilo mě, že nemluvil reportér, kterého slyším každé ráno. Hlasy, které jsem slyšel, zněly nepřirozeně a rozčileně: „Teroristé naletěli s unesenými dopravními letadly do Světového obchodního centra a Pentagonu,“ hlásil právě reportér. Ztuhla mi krev v žilách. „Budovy se zřítily. Tisíce lidí zahynuly.“

Znělo to jako scéna z akčního filmu. Nikdy by mne nenapadlo, že by se něco takového mohlo stát v reálném životě. Ale teď se to stalo.

Napadlo mě mnoho otázek: „Kdo by mohl udělat něco takového? Proč? Co tím sledovali? Jací to byli lidé?“

A odpověď? Snad to byli lidé zoufalí, rozzlobení. Lidé, kteří v sobě z pocitu nespravedlnosti umlčeli lidskost. Pochybují, že bychom někdy mohli plně porozumět jejich skutečným pohnutkám.

Tak, co se bude dít teď? Měsíce úkladu. Roky smutku. Dekády veřejných analýz. Zlomená srdce, která se nikdy zcela nezahojí. Náš svět se už nikdy nebude cítit zcela bezpečný, když už se to jednou stalo. Jen jedna otázka mě napadala znovu a znovu, více než všechny ostatní. Kde byl Bůh, když se to všechno stalo?

Kde byl Bůh?

To je otázka, která trápila mne a mnoho mých přátel. Proč Bůh něco neudělal? Mohl zabránit celé té tragédii v kterémkoliv bodě. Neudělal to. Proč ne?

Tato otázka trápila lidi po celá staletí a je naprosto pochopitelné, že se stejně ptáme i my. Dokonce i sám Ježíš si s tím lámal hlavu, když stál tváří v tvář své pravě. „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ Plakal. Tváří v tvář blížící se smrti přemýšlel, jestli všechno to utrpení může mít vůbec nějaký smysl.

Možná je to trochu těžké akceptovat právě teď, ale prosím, věř mi: Bůh tam byl celou tu dobu. Když únosci dělali své plány, když převzali kontrolu nad letadly a nalezli s nimi do budov, přičemž zabili tisíce

lidí, Bůh tam byl. Víím, že je to pravda, protože to slíbil. Ježíš tě ubezpečuje: „Já jsem vždycky s tebou, každý den, až do skonání tohoto věku.“ (Mt 28,20) Pavel zastává názor, že „nic z celého stvoření nás nebude moci odloučit od Boží lásky.“ (Ř 8,39) Žalmista slibuje: „I kdyby se Země převrátila a hory byly přeneseny doprostřed oceánů,“ (Ž 46,2) Bůh bude u toho.

„Je snadné říci, že tam byl,“ stěžovali si moji přátelé den po tragédii, „ale proč s tím něco neudělal?“

Jak víme, že nic neudělal? Domnívám se, že bez Boží intervence by tragédie v New Yorku a Washingtonu mohla mít mnohem horší následky. Věřím, že kdyby se Bůh tak intenzivně nestaral o náš svět, naše situace by byla už dávno neúnosná.

Ve Zjevení je obraz čtyř andělů bránících čtyřem větrům (Zj 7,1-4). Čtyři větry jsou obrazem pro působení zla: války, terorismus a tragédie. „Nenechejte tyto větry nevázaně škodit Zemi,“ varuje jeden z andělů. Poselství je jasné: kdyby Bůh nekontroloval zlo svou milosrdnou mocí, svět by vůbec nepřezil.

Zlo je ohromnou zdrcující silou, která nechce nic víc než totální zkázu celé lidské společnosti. Kdyby nebylo Boží zázračné intervence, mohly už dávno nukleární zbraně nebo biologická válka zničit náš svět. Ale Bůh nařídil svým andělům, aby prozatím zabránili nejhoršímu. Nechápu všechny Boží důvody. Ale jsem si jistý, že nás miluje a má s námi slitování. Určitě netouží po tom, abychom trpěli. Jsem si jistý, že chce, aby lidé měli šanci ho přijmout a začít mu sloužit dříve, než dojde k sebezničení Země i jejích obyvatel.

la útok 11. září
žela v letadle

po (AP) - Hilda nilda ze zasahe-
bchodního cent-
napodručí přiz-
dělí se ocitla v
rili žvarec zřihlo
čtvrť Zvenc.
klad," říká s pla-
Sestadarcetisti
brů jako při milio-

**Chřipková onemocnění
opět začínají hrozit**

Praha (ČTK) - Po Jara Kynčla ze Státního zdravotního ústavu začalo od příštívác pacientů s akutním onemocněním dýchacím. U dětí do pěti let předpočtu na 100 000 obyvatel hlášené téměř 5000 případů, u dětí do 14 let kolem 3000 případů. Nejvíce postiženými okresy jsou Teplice, Liberec, Znojmo, Zlín, Sázavou, Bruntál, Olomouc, Prostějov, Uherské Hradiště, Hodonín, Brno a Opatowitz.

nakrmit miliony

Kabul. Sedl milionů Afghanců buď hem nacházející zimy čelit hladu, než by střechy nad hlavou. Počít s tím, že nezásluží, mohl by se považovat Afghánští stán stán humanitární katastrofou deset.

Pod záštitou Světového potravinového programu (WFP) desíť mifí do oblasti. Jit zima nastala, asi 400 nákladních s potravinami. WFP však sama přiznává, že schopna je pokrýt několik týdnů, zatímco Afghánští maximálně dvířna milionů.

Organizace pro potraviny a zemědělství (FAO) zase uvolnila 200 milionů dolarů nákuupu osiva pro afghánské zemědělce. V uplynulých letech čelili katastrofě.



Dvě války

Prezident George W. Bush označil zničení dvojčat v New Yorku a Pentagonu ve Washingtonu jako válečný akt. Co si už ale neuvědomujeme, je, že Bůh je také ve válce. Krvavé války, které bojujeme na této planetě, jsou jen odrazem těch v duchovní sféře.

Také Bůh má soupeře – teroristu jménem satan, který se svými anděly vede duchovní kampaň, která působí, že dokonce naše nejhorší bitvy vypadají ve srovnání s tou jejich jako bezvýznamné. Tuto válku nemůžeme vidět, ale probíhá i právě teď, když čteš tato slova. A v sázce je mnoho: Boží vláda nad vesmírem. My lidé jsme byli zataženi do této války. Obě strany – Bůh i satan – usilují o naši loajalitu. Každý z nich má své argumenty.

Satan popisuje Boha jako krutovládce. Aby podpořil své tvrzení, podněcuje naše egoistické touhy a zapojuje do boje náš hněv. Bůh nás ujistňuje, že satan je lhář a ničitel. Své tvrzení staví na projevu absolutní obětavosti, kterou prokázal tím, že dal svého Syna, aby za nás zemřel na kříži.

Ty i já si musíme vybrat mezi Bohem a satanem.

Proto, aby Bůh zajistil, že volba, kterou uděláme, je opravdu naše vlastní – že jde o čestný a svobodný výběr – udělil nám děsivou svobodu – svobodu vybrat si

mezi dobrem a zlem. Jenom touto cestou se Bůh může vyhnout obvinění, že nás donutil svou nepřekonatelnou mocí. Paradoxem je, že taková svoboda znamená volbu, zda spácháme, či nespácháme i ty nejhorší možné hříchy. Může se pak stát, že někteří lidé se nechají satanem ovlivnit natolik, že naletí s letadlem plným cestujících do budov plných nic netušících lidí.

Bůh nás ujistil, že tuto válku vyhraje, ale mezitím satan čas od času vyhrává bitvu a je třeba si přiznat, že je to často bitva ničivá a vyčerpávající.

To je to, co se stalo ve Světovém obchodním centru a v Pentagonu. To je to, co se stalo, když prezident Ugandy, Idi Amin, pozabíjel své vlastní lidi, když se kmeny Hutu a Tutsi ve Rwandě povraždily navzájem, když armáda vzbouřenců Rudých Kmérů zabila miliony Kambodžanů a když nacistický režim poslal do plynových komor miliony Židů. Ve více osobní rovině to je to, co se děje, když mladá matka umírá na rakovinu, když se rozpadne manželství, když při automobilové nehodě zemře dítě, když se do domu vloupá zloděj a vykrade jej. To všechno potvrzuje jen jedno: Satan stále bojuje proti Bohu a někdy vyhraje bitvu častěji, než bychom si snad přáli.

Nevyhraje válku

Kniha Zjevení popisuje dobu, kdy se jezdec na bílém koni objeví na této zemi. Je zřejmé, že to tento nebeský generál myslí vážně, když: „Spravedlivě soudí a vede válku.“ „Je oblečen do šatu namočeného v krvi.“ Nebeské zástupy – miliardy andělů – ho následují. Z jeho úst vychází ostrý meč, „se kterým porazí národy.“ Jeho nepřátelé si nejsou jisti tím, s kým vlastně bojují. „Má své jméno napsané na sobě, takže ho nikdo nezná, kromě něj samotného.“ Ale slova, kterými má obroubené roucho, to přesto řeknou. On je „Král králů a Pán pánů.“ (Zj 19,11-16) Tím nebeským generálem není nikdo jiný než Ježíš při svém druhém příchodu. A jeho trpělivost se satanovým terorismem dospěla ke konci. Ale zlo se nevzdává. Shromažďuje všechny své stoupence – všechny špatné krále a prezidenty, všechny teroristy, všechny zločince, všechny ty, kteří milují sebe a nenávidí Boha – aby vedli válku proti Ježíši Kristu a jeho přívržencům (Zj 19,19). Ale bitva bude krátká. Satan bude spoután a uvězněn, „aby již nikdy víc nemohl klamat národy.“ (Zj 20,3)

Zkáza zla bude dokončena teprve po tisících letech, kdy bude satan vhozen do je-

zera plného žhavé síry a z nebe sestoupí oheň a pohltí jeho i všechny jeho stoupence (Zj 20,9.10). To bude konec terorismu. Konec válek, nenávisti, národnostní nesnášenlivosti, genocid, zabíjení a sebevražd. To bude konec zraňujících, smutných věcí, velkých i malých, které způsobil satan, abychom trpěli.

Bible slibuje, že hřích se už nikdy znovu neobjeví (Na 1,9), protože Bůh učiní všechno nové, včetně nás. „Setře každou slzu z očí. Už nebude smrt nebo smutek ani pláč a bolest, neboť starý pořádek věcí skončil.“ (Zj 21,4) A až bude Boží lid trávit věčnost na nové zemi, Bůh slibuje, že „oni opraví zničená města.“ (Iz 61,1-4)

Život na této zemi

Ale prozatím musíme stále žít na této staré zemi a z mnoha věcí máme strach. Pro případ, že bychom na to zapomněli, když se život zdá být krásným a bez problémů, Ježíš nám připomíná, že „v tomto světě budete mít problémy.“ (J 16,33) A samozřejmě měl pravdu. Když se cítíme šťastní a spokojení, je snadné zapomenout, že jsme v duchovním obležení.

Terorismus v amerických městech je jen další částí bitvy o naši Zemi. Neexistuje žádný příslib, že budeme uchráněni následků zla. Někteří z nás možná zahynou při satanových teroristických útocích. „Co kdybych byla v jednom z těch letadel?“ zeptala se mě kamarádka. Byla vystrašená. „Mohla jsem tam být já.“

„Ano,“ připustil jsem, „mohlo se to stát komukoliv z nás. Ale mohu ti zaručit, že kdyby se ti to stalo, viděla bys sice plameny a tvůj život by skončil, ale z tvé perspektivy bys byla vzkříšena a pohlédla do tváře Ježíše a všechen strach a smutek by byly navždy pryč!“ Satan může zničit lidský život, ale nemůže zabránit Bohu, aby splnil to, co slíbil – vzkřísit člověka, který mu věřil. To je slib, který lidem Bůh dal a také jej vyplní.

Tento svět není naším definitivním domovem. Byli jsme stvořeni pro nový a lepší svět, kde už nebude teror ani žádný další druh zla. Ježíš má připravený svět beze strachu, který už na nás čeká. Všechno, co musíš udělat, je dát Bohu svůj život a on tě učiní občanem svého království. Tak proč se nepřidat na jeho stranu právě teď?

LOREN SEIBOLD,

PASTOR CASD

VE WORTHINGTONU, OHIO

Jistota...

Pověz mi, človče,

co tě chrání?

Znáš vůbec pocit jistoty?

Jisté je snad jen umírání...

vždyť zemřít musím já – i ty...

Snad ještě dítě najít umí

v náručí matky jistotu,

když její láska bolest tlumí –

zahání strach a temnotu...

Stačí pár let –

a všechno mizí...

Snad nejdřív ten pocit jistoty.

Slevujem často ze svých vizí –

a bojíme se samoty.

Tak člověk touží,

hledá, ptá se:

U koho, v čem ji najít mohu?

A odpověď zní v každém čase:

Jistotu najdeš jenom v Bohu!

V. G.



TERORISMUS –

EXISTUJE KŘESŤANSKÁ ODPOVĚĎ?

Když sebevražedná komanda skutečně 11. září útok na New York a Pentagon, změnil se svět. Někteří však tvrdí, že se pouze vyjevilo to, co bylo pod povrchem již dávno.

Spojení teroristických útoků s náboženským islámským fundamentalismem probudilo zájem o studium Koránu. Tradičně se vynořilo proroctví Nostradama, jehož fanoušci jsou přesvědčeni, že se opět trefil do černého. Na vedoucí představitele církví se začali obracet novináři s žádostí o vysvětlení teroristických útoků ve světle biblických proroctví. Během závěrečné konference Fórum 2000 vyzval prezident Václav Havel k vytvoření koalice světových náboženství. Jejím úkolem by mělo být společné prosazování morálních hodnot, na kterých se shodnou lidé dobré vůle. Co je těmi morálními hodnotami a jak si představuje jejich prosazování, neupřesnil. Nicméně v čase jeho projevu již vojáci USA a Velké Británie prosazovali v Afghánistánu právo za pomoci střel s plochou dráhou letu, bombardérů a jednotek zvláštního určení.

Jak je to možné, že někdo dokáže ve jménu nějaké pochybné ideje obětovat tisíce nevinných lidí? Skutečně se začalo odehrávat poslední dějství světa, které vyústí v přehlídku apokalyptických ran, popsanych v knize Zjevení? Jak by měl věřící člověk reagovat tvář v tvář naprosto nesmyslnému násilí – má se řídit starozákonním oko za oko, anebo Ježíšovým příkazem o nastavení druhé tváře?

Proč?

Na příčiny nesmyslného násilí teroristických útoků jsou různé názory. Levicoví a ekologičtí ideologové je vidí v chudobě a vládě světových monopolů. Jejich pravíčoví oponenti zase poukazují na to, že v čele teroristického hnutí stojí multimilionář. Neřeší ani tak příčiny, ale konstatují, že svět je už takový a civilizace se proto musí novému nebezpečí tvrdě bránit. Myslitelé, kteří svými kořeny vězí pevně v časech 19. století, šmahem označují za příčinu terorismu náboženství jako takové. Tvrdí, že kdyby se odstranilo, problémy by nebyly.

Opravdu to není jednoduché. Při nezaťatém pohledu musíme uznat, že na každém tvrzení něco je. Kdyby nebylo chudoby a života lidí třetího světa bez perspektivy, zřejmě by terorističtí agitátoři tak snadno nezískávali sebevražedné dobrovolníky. Ale jen v chudobě to není. Také označování náboženství za hlavního viníka je velkou zkratkou. Víra v Boha nikdy nebyla pro lidstvo životu nebezpečná, pokud se nezvrhla do podoby, které říkáme fundamentalismus – což je bezohledné prosazování jedině „svaté pravdy“ všemi prostředky a upírání práva na existenci všemu, co se neshoduje s tím „správným“ pohledem na svět.

Křesťanská odpověď na otázku „proč“ se nejvíce podobá konstatování – „svět už je takový“. Na světě vládne hřích, který sice nemá logiku, ale ovlivňuje lidské jednání. Chudoba a náboženský fundamentalismus jsou jeho pouhými důsledky. Jako křesťané to však neříkáme rezignovaně, protože věříme, že Ježíš Kristus přišel na svět, aby hřích přemohl.

Začala 11. září poslední kapitola lidských dějin?

Než se pokusíme hledat nejlepší způsob, jak na násilí reagovat, odpovíme si na otázku, nakolik jsou události z 11. září naplněním biblických proroctví o čase konce. Evangelium Matouše 24,6-8 říká: „Budete slyšet válečný ryk a zvěsti o válkách; hleďte, abyste se nelekali. Musí to být, ale to ještě nebude konec. Povstane národ proti národu a království proti království, bude hlad a zemětřesení na mnoha místech. Ale to však bude teprve počátek bolesti.“

Když Ježíš toto proroctví vyslovil, věděl, že upřímně věřící křesťané budou na takovéto zprávy velmi vnímaví a snadno mohou sklouznout k jeho mylnému výkladu. Války, hlad a zemětřesení jsou projevy života na planetě, která je ve vzpouře proti Bohu. Tato neštěstí se objevovala v celých dějinách lidstva, a proto při nejlepší vůli nemohou představovat směrové tabule, označující vzdálenost ke Kristovu příchodu. Ježíš proto církev dvakrát varuje, aby z těchto událostí neusuzovala na konec světa.

Jejich význam lze správně pochopit pouze z hlediska dalšího Kristova výroku: „A toto evangelium o království bude kázáno po celém světě na svědectví všem národům, a teprve potom přijde konec.“ (Mt 24,14) Teroristické útoky vzbuzují hrůzu z budoucnosti pouze v lidech, kteří nepřijali zvěst evangelia. Naopak, věřícím připomínají, že žijí v posledním úseku dějin a že Ježíš již brzy nastolí své království míru a pokoje.

Nicméně Ježíšova slova „ale to vše bude teprve začátek bolesti“ (v. 8) rovněž naznačují, že války, hlad a zemětřesení se mají před závěrem dějin nebyvale zintenzivnit. Ale ani pokud tento trend zpozorujeme, neměli bychom sklouznout k nějakému vypočítávání Kristova příchodu. Více násilí a neštěstí je stále pouhým svědectvím o tom, že se tato slavná událost více přibližuje.

Jaký je správný „křesťanský“ postoj k terorismu?

Tuto otázku umíme v principu vyřešit snadno. Terorismus je zlo. Podle Bible je řešením problému zla oběť Ježíše Krista. Nejlepší odpovědi na násilí je proto šíření naděje o Ježíši Kristu. Jak z toho ale například vyvodit konkrétní postoj vůči bombardování Afghánistánu?

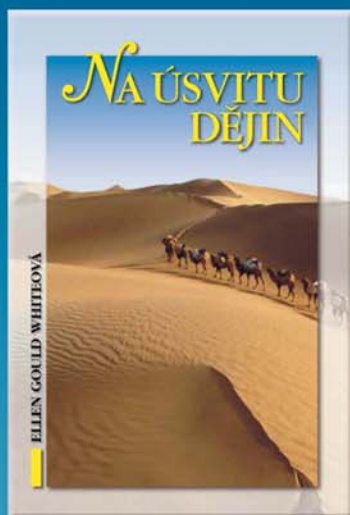
Církev nemůže podpořit válečné akce, které jen zvyšují počet obětí, i když je ze strany armády činěna veškerá snaha, aby tomu tak nebylo. Vše je totiž otázkou priorit. Prvořadým úkolem církve je pomáhat každému, kdo pomoc potřebuje, a zachraňovat lidi pro věčný život. Proto si nijak nesmí uzavřít cestu k nikomu, kdo by měl slyšet poselství evangelia.

Největší moc věřících lidí je v modlitbě. Modleme se proto za ty, kteří nesou zodpovědnost a vedou tento svět. Modleme se za lidi postižené zlem teroru a války. Hledejme příležitosti ke konkrétní pomoci. Roznášejme naději Ježíše Krista tam, kde každý z nás žije.

Dobře totiž víme, že pro dnešní svět neexistuje žádné dobré řešení – kromě jednoho – návratu Ježíše Krista a nastolení Božího království. Proto čím dál tím více chápeme, prožíváme a ztotožňujeme se s prosbou pisatele knihy Zjevení: Přijď, Pane Ježíši!

Konkrétní postoj k terorismu a prosazování práva za pomoci síly nakonec stejně musíme zaujmout každý sám. Záleží i na tom, jaké zastáváme postavení, jakou neseme odpovědnost a jak se nás celá událost konkrétně dotýká. Pro každého věřícího však platí, že nejlepší odpovědi na terorismus je modlitba a zvěstování naděje v Ježíši Kristu.

BEDŘICH JETELINA



Ellen Gould Whiteová NA ÚSVITU DĚJIN

Úvodní kniha známé série „Drama věků“ americké spisovatelky Ellen Gould Whiteové vás zve k zamyšlení nad starými, více či méně známými příběhy. O Adamovi, Evě a pozemském ráji, o potopě a Noemově arše, o stavbě babylónské věže..., ale třeba také o Mojžíšovi, který vyvedl izraelský národ z otroctví do země zaslíbené. Tyto příběhy se sice odehrály na úsvitu lidských dějin, ale i tak mluví naší řečí a mají nám co říct. Takové věci jako dobro a zlo, láska a nenávisť, věrnost a zrada či odpuštění a pomsta jsou totiž i nám dnes velice blízké.

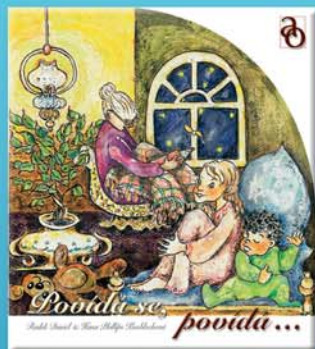
Váz., formát 16,8 x 24 cm, 560 stran + 16 stran barevné přílohy.

Jan Heller & Jiří Beneš POUTNÍ PÍSNĚ

Žalmy 120 - 134 patří v Bibli k nejkrásnějším poetickým textům. Prof. Jan Heller a ThDr. Jiří Beneš v knize „Poutní písně“ tyto žalmy nejen vykládají, ale i nově překládají. Činí tak s velkou exegetickou vnímavostí a na základě důkladné znalosti původního hebrejského jazyka. Mnohdy tajemná a nesrozumitelná slova tak dostávají srozumitelnější kontury a čtení textu se stává opravdovým dobrodružstvím. Tento zážitek umocňují ilustrace Jana Bárty, jež knize propůjčují další dimenzi, ale i vlastní, nezaměnitelnou tvář.

V nakladatelství Advent-Orion vydává Centrum biblických studií.

Brož., formát 14 x 21 cm, 176 stran.



Radek Daniel & Hana Phillips Knoblochová POVÍDÁ SE, POVÍDÁ

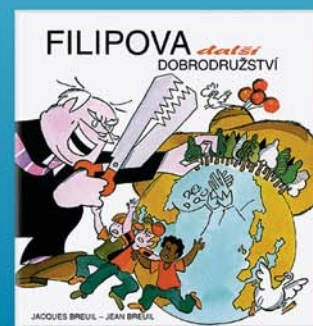
Příběhy pro děti, které oplývají vším, co správný příběh má mít: překvapivou zápletku, napětí, humor i vděčné rozuzlení. Dětem dovolí vstoupit do světa, který není nepodobný tomu, ve kterém při svých hrách samy žijí. Pestrá plejáda příběhů s hrdiny docela obyčejnými a vlastně neobyčejnými, protože charakteristickými, nabízí skvělý průřez vším tím, čím je dětský svět prostoupen: fantazií, hřejivou úsměvností, neutuchající aktivitou a spontánností.

Váz., formát 16 x 18 cm, 160 stran, bar. ilustrace.

Jacques Breuil & Jean Breuil FILIPOVA DALŠÍ DOBRODRUŽSTVÍ

Volné pokračování příběhů pro mladé čtenáře. Tentokrát půjde o ekologii a také o čistotu neboli hygienu. Kromě toho se děti dozvědí, jaká nebezpečí jim hrozí v běžné domácnosti a jak se v takových situacích zachovat.

Váz., formát 16 x 18 cm, 152 stran, bar. ilustrace.



Advent-Orion

KNIHY, KTERÉ POMÁHAJÍ JÍT DÁL

